

ΣΥΝΑΡΜΟΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ελλάδι Δρ. 10
Εν τη Αλλοδαπή Φρ. χρ. 12

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΑΡΤΕΙΑ ΜΑΡΤΙΟΥ

Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσπε-
τερικῶν καὶ ἐναντί τοῦ Κήπου

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Εργασία = δουλεία, ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Δαμβέργη.
- Ἱστορικαὶ Σελίδες: Παύσημα, Διάκος Πα-
λουμπιώτης, ὑπὸ Ἡλία Λιακόπουλου.
- Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἀθηνῶν, ὑπὸ Ἰαδ.
- Ποίησις Ἡ Τρωπὴ Μαρθόλα, ὑπὸ Γ. Μαστινόλη.
- Ἑκπαίδευσις καὶ φρονηματὰ ἐν Ὀλλανδίᾳ, (τέ-
λος) ὑπὸ Αἰκατερίνης Ζάροου.
- Ἑσπερινὰ ἀιτήρησις: Ἡ μαχητὴ ἤσος (ἱπο-
τικὴ παράδειξις). Κατὰ τὸ Ἱταλικὸν ὑπὸ Π.
Πανᾶ.
- Τὸ Πανεπιστήμιον ἐν Σαλαμῖνι. Ἱστορικο - α-
ργολογικὴ ἐκθέρη, ὑπὸ Γ. Σ. Φραγκοῦδη.
- Εἰδήσεις τῆς Ἑβδομάδος.
- Ἰδιαιτέρως Γράμματα.
- Νεὰ βιβλία.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Τὰ Δύσκολα Χρόνια τοῦ Δι-
κως, Σελ. 213 - 214.

ΕΡΓΑΣΙΑ = ΔΟΥΛΕΙΑ!

Εὐφυῆς ἀνταποκριτὴς γαλλικῆς ἐρη-
μερίδος, ἐπιστέλλων αὐτῇ τὰς ἐξ Ἀθη-
νῶν ἐντυπώσεις του, διὰ δύο λέξεων ἐχα-
ρακτηρίσεν ἀκριβέστατα ἡμᾶς καὶ ἔλυσε
φιλολογικὸν πρόβλημα, ὅπερ καὶ σύγχρο-
νον ἑλληνικὸν νοῦν ἴσως ἀπασχολήσε
ποτε... ἐὰν μᾶς ἀπασχολοῦσιν ἡμᾶς
τόσφ μικρὰ πράγματα!

«Ἐναυθθα καλοῦσι ΔΟΥΛΕΙΑΝ τὴν ἐρ-
γασίαν», εἶπεν.

Καὶ εἶχε δίκαιον. Παρ' ἡμῶν τὸ δου-
λεῖω καὶ τὸ ἐργάζομαι εἰνε ταύτισή-
μαντα.

Διέλθετε ἐξωθεν τῶν κερναίων, τῶν ζα-
χαροπλαστικῶν, τῶν κουρείων καὶ κατα-
στρώσατε τὴν ἑλληνικωτέραν τῶν στατι-
στικῶν. Μεταβῆτε εἰς τὸ Πανεπιστήμιον,
ἵνα τὴν συντάξητε καθ' ὅλους τοὺς κανό-
νας, καὶ καταλήξατε εἰς τὰ ὑπουργεῖα, ἵνα
τὴν ἐπικυρώσητε ἐν ἀνάγκῃ.

Ὁ Ἕλληνας δὲν ἐγεννήθη διὰ νὰ εἴνε
δούλος. Τὰ ἀπειρα-χαρίσματα, δι' ὧν ἐ-
προίκισεν αὐτὸν ὁ Θεὸς, αἱ ἀπαραμίλλοι
φυσικαὶ καλλοναὶ, ὅφ' ἂν κυκλοῦνται ἐν
πᾶσιν τῆς πατρίδος του γωνίαι, τὸν θέτου-
σιν ἐν ὑπερήφῃ θέσει ἀπέναντι τῶν ἄλλων
τῆς γῆς λαῶν καὶ τῷ δίδουσι τὸ δικαίωμα
νὰ παρακούῃ εἰς τὴν πρῶτην τοῦ Πλάστον
του διαταγήν. Εἶνε δ' ἐλεγκτὸς του λαοῦ,
τὸ μαμμόθρεπτον παιδίον του, καὶ δὲν θὰ
τιμωρηθῇ διὰ τὴν παρακοήν του.

Δὲν εἶνε αὐτὸν σκέψαι ἄλλ' ἀλήθειαι.
Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες οἱ ἐπι τόπου Ἕλληνες,
οἱ Ἀθηναῖοι μάλιστα Ἕλληνες, κατὰ μέγχι
μέρας δὲν ἐργάζομεθα. Ἡ ἐργασία εἶνε
συλαβία διὰ τοὺς πολλοὺς καὶ τὴ ἀργία
εἶνε ἡ ἐλευθερία! Χάρις αὐτοῦ ἡ ἀγωνί-
σθημεν καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀπολαύσωμεν.

Δὲν εἰμεθα πλέον ραγιαδες, κυπτοντες τὴν
κεφαλήν.

Εἴμεθα ἐλεύθεροι!

Τῶν ἰδεῶν ἡμῶν τούτων ἀς ζητήσῃ
τὴν πηγὴν ὁ ξένος ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ, ἀν
οἰ κλιματολογικὸι λόγοι δὲν τῷ φαίνονται
ἐπαρκεῖς. Καὶ τότε ἐπίσης ἐπεκράτου. Εἴ-
χον οἱ πρόγονοι τοὺς πενέστας καὶ τοὺς
εἰλωτας διὰ νὰ δουλεύωσι καὶ τὸσον
ἐπίσης ἠγάπων τὴν ἐλευθερίαν, ὥστε ἠ-
ναγκάζον τοὺς νομοθέτας τῶν νὰ ἐξακο-
ντίσωσι κατὰ τῶν ἀεργῶν τοὺς ἀτιμωτι-
κωτέρους ἀφορισμοὺς.

Ὅπως δ' ἐκεῖνοι ἦσαν ἀνθρωποὶ τοῦ
πνεύματος, διατί τάχα νὰ μὴ θεωρηθῶμεν
καὶ ἡμεῖς; Μὴ οἱ ποιηταὶ μᾶς δὲν εἶνε ἐ-
κατονταπλασιοὶ τῶν βιομηχανῶν, μὴ οἱ
ὄνειροπόλοι δὲν εἶνε χιλιαπλασιοὶ τῶν
τεχνιτῶν μᾶς; Ἡμεῖς εἴμεθα ἀνθρωποὶ
τοῦ πνεύματος καὶ κατὰ μέγα μέρος ἡ
ἐργασία ἡμῶν εἶνε διανοητικὴ. Δὲν φαίνε-
ται ἀμέσως. Ὅλα αὐτὰ τὰ πλήθη, ἅτινα
ἀναπνεύου τὴν μυρωμένην τῶν κερναίων
ἀτιμωσφιραν, σκέπτονται. Ὅλοι αὐτοὶ
ὄντινες δὲν ἐργάζονται, διανοοῦνται. Ἡ
μεγάλῃ Ἑλλάδι, ἣν ἐποθήσαμεν, δὲν θὰ
κατασκευασθῇ ὡς εὐτελεῖς τι, τεχνουργη-
μὰ διὰ τῶν χειρῶν ἡμῶν. Θὰ ἐξέλθῃ πα-
νοπλὸς ἐκ τῆς ἀδουλῶτου κεφαλῆς μᾶς
ὅπως ἐκ τῆς τοῦ Διὸς ἡ Πρῶμαχος
Ἀθῆναι.

Τί ἀν οἱ περὶ ἡμᾶς λαοὶ, οἱ βάρβαροι,
ἐργάζονται; Τί ἀν ἡ ἐργασία τοὺς στέ-
φῃ διὰ τῆς δάφνης, ἣν ἡμεῖς ὄνειροπο-
λοῦμεν;

Εἰς τὰς φλέβας ἐκεῖνων δὲν ρεῖ αἷμα,
οἷον τὸ ἰδικόν μᾶς. Ἐκεῖνοι εἶνε δουλό-
φρονες, καὶ ἐκούσιως μεταβάλλουσιν εἰς
δούλειον ἡμᾶς τὰς ὥρας τῆς ζωῆς τῶν
ἡμέρας. Ἡμεῖς χθές εἴχομεν φύγη, καθ' ἃ
οὐδὲν γλυκύτερον φιλικῶν συνδιαλέξεων
ὑπὸ στέγῃν θερμῆν. Σήμερον ἔχομεν τὰς
Ἀπόκρως, Αὔριον τὰς εὐθυμίας τῆς ἀνοι-
ξῆς ἡμέρας, καθ' ἃς τις εἶνε τὸσον τα-
πεινὸς καὶ ἀκαλαίσθητος, ὥστε νὰ προ-
τιμᾷ τὴν δουλοσύνην τῆς ἐργασίας, ἀπὸ
τὴν χρυσῆν συγκομιδὴν τῶν ἡλιακῶν ἀ-
κτινῶν; Καὶ μεθυσίον θέρας. Τότε καὶ
νὰ θέλῃ τις, πᾶς δύναται νὰ ἐργασθῇ.

Ἀς λέγωσιν, ὅτι ἡ ἐργασία εἶνε τὸ
πάν, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ μήτηρ τῆς εὐμε-
ρίας τῶν λαῶν καὶ τῶν ἀτόμων, ὅτι αὐτὴ
προάγει τὰ ἔθνη καὶ ἐπὶ ταύτης βασι-
λεύουσι τὸ ἀγαθὸν μέλλον. Ἀς λέγωσιν ὅ,τι
θέλουσιν. Εἶνε θεαρίαι ἰσχυροῦσαι διὰ τοὺς
ἄλλους λαοὺς.

Ἡμεῖς, σοφώτεροι ἐκεῖνων, ἐδῶκαμεν εἰς
τὴν ἐργασίαν τὸ ὄνομα τῆς δουλείας καὶ...
εἴμεθα ἐλεύθεροι!

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΑΛΟΥΜΠΑ, ΛΙΑΚΟΣ - ΠΑΛΟΥΜΠΩΤΗΣ

Εὐχαριστῶς βλέποντες τὰς ἐξακολου-
θούσας ἐρεῦνας ἐπὶ ἀγνώστων ἡρώων καὶ
σκοτεινῶν σημείων τῆς πατρίου ἱστορίας,
ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ἄλλοι ἔσονται μετ' οὗ
πολύ εἰς θέσιν καὶ συνεισφέρωσι τὸν ὀβο-
λὸν τῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καθ' ὅσον ἡ
ἀμιλλα αὕτη ἔσται ἀναντιρρήτως μεγί-
στου ἀγαθοῦ πρόβενος, τοῦ νὰ διαφῶτι-
σθῶσι δηλ. πλεῖστα σημεῖα τῆς νεωτέ-
ρας ἡμῶν ἱστορίας.

Καὶ ὄντως ἡ ἱστορία εἶνε ἀλυσὶς γε-
γονότων, ἐκ τῶν κρίκων τῆς ὅποιας τινὲς
μόνον, οἱ ὄγκωδέστεροι, ἀναφαίνονται μα-
κρόθεν προσβάλλοντες τοῦ παρατηρήτου
τὸ βλέμμα ἐγγύτερον ὁμῶς προσερχόμε-
νός τις θέλει διακρίνει, ὅτι μεταξὺ τῶν
ὄγκωδεστέρων ἐκεῖνων κρίκων, ὑπάρχου-
σιν ἑτέροι, μετριωτέρων, μὲν ἴσως διασαπ-
σεων, ἀπαραίτηται ὁμῶς εἰς τὴν συγκρά-
τησιν καὶ συνοχὴν τοῦ ὅλου ἀνευ τού-
των θὰ διεσπῶντο καὶ κατέπιπτον ἐκεῖ-
νοι. Αὐτὰ ἀπαρραλλάκτως συμβαίνει καὶ
ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ σταδιοδρομίᾳ. Ἀκούει
τις πολλὰκις ἐν ὄνομα, ἀναπολεῖ μίαν ἐ-
πόχην καὶ θαμβοῦται ἄλλ' ἵνα τὸ ὄνομα
ἐκεῖνο καταστῇ ὄντως θαυμασίον, πόσοι
ἀρὰ γε ἀγῶνις ὑπ' ἄλλων προγενεστέρων
κατεβλήθησαν; ἵνα ἡ ἐποχὴ ἐκεῖνη κα-
ταστῇ ἀξία ἐπαίνου, πόσοι ἀρὰ γε χρόνοι
διερέυσαν ἐν ἀσημότητι, καθ' οὓς ἐτί-
θεντο τὰ θεμέλια τοῦ μέλλοντος ἐκεῖνου
μεγαλείου; Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐπανέστη-
σαν κατὰ τὰ 21, καὶ ἀπετίναξαν βαρῦ-
τάτην ζυγόν ἀλλ' ἀρὰ γε τὸ μέγα ταῦτο
ἔργον πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τοὺς τότε
καὶ μόνον ζήσαντας καὶ ἀγωνισθέντας, ἢ
καὶ εἰς τὴν προηγηθείσαν πολλαπλὴν ἐρ-
γασίαν γενεῶν ἴσως ὀλοκλήρων, αἵτινες
ἐν ἀνευδίῃσιν ἢ ἀσυνειδήτως ἠροτρίων τὸ
ἔδαφος ἢ ἐροίπτον τῶν σπάρων τῆς ἐλευ-
θερίας; Οἱ ἀρματωλοὶ καὶ κλέφται πρό-
κεινται ἀναντιρρήτως μέγας παράγων τοῦ
συντελεσθέντος ἐθνικοῦ κατορθώματος
καὶ ὁμῶς οἱ πλεῖστοι ἴσως τῶν ἀρματω-
λῶν ἐκεῖνων ἠνδραγάθων καὶ ἔθνησκον
πρὸ τῆς ἐνάργεως τοῦ ἀγῶνος; εἶνε ἀρὰ γε
διὰ τοῦτο ἐν ἡσῶνι μαῖρα τῶν ἐπιγόνων,
αἵτινες μόνον νύτυχσαν νὰ δρέψωσι τοὺς
καρπούς τῆς κοινῆς πάντων ἐργασίας;
Δικαιοσύνας λοιπὸν ὑπερτάτης ἐπιταγὴ
εἶνε, ἡ μελέτη τῶν κατορθωμάτων καὶ
ἀνδραγαθῶν τῶν προδρόμων, οὕτως εἰ-
πεῖν ἐκεῖνων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγε-
νεσίας. Πλὴν τούτου ὁμῶς καὶ ἕτερον
μέγα ἀγαθὸν θέλει ἐκ τῆς ἐργασίας ταύ-
της προκύψει, καὶ ἀκριβῶς ἐπὶ τούτῳ ε-

στηρίξαμεν προηγούμενον ἡμῶν ἄρθρον. Μοιραῖαι συμπτώσεις παρέδωκαν εἰς τὴν Φήμεν ὀρισμένα τινὰ ὀνόματα ἀνδρῶν ἢ πόλεων, ἢ δὲ Φήμεν, παραλαβούσα τὰ εἰρηστικά ἐπὶ τοῦ ταχυπέτου αὐτῆς ἀρμάτων, τὸ μὲν κατέστησε παγκοινῶς γνωστά, ἐγγαράφιστα οἰοῦν ἐπ' αὐτῶν τὸν τύπον τῆς ἀθανάτου δημοτικότητος, τὸ δὲ διέθερεψεν αὐτὰ σὺν τῷ χρόνῳ, ἐπιπροσθέτουσα τι ὑπὲρ αὐτῶν ἀνά πᾶσαν ἡμέρας πάροδον. Τί δὲ συνέβη ἐκ τούτου; ἕτερα ὀνόματα ἀνδρῶν ἢ πόλεων, μὴ γόνοντα τὴν τύχην ἢ τὴν ἐπιτηδεύουσα νὰ εἰσπληθῶσιν ἐντός τοῦ περιήρου ἐκείνου ἀρμάτων, οὐ μόνον δὲν συμμετέσχον τῆς ἀκαμβευτικῆς τῶν λοιπῶν ἀνά τὴν οἰκουμένην πορείας, ἀλλὰ τοῖναντίον ζεισαν ἐνθα ἦσαν ἡμελημένα καὶ ἀπαρτήρηται, ἕως οὐ βαθμηδὸν κατακλύφθησαν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν χρόνων.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα ἀρκούσιν ἐν τῷ προεμίῳ τούτῳ ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὴν ἀφήγησιν ἱστορικῶν τινῶν γεγονότων συνεχομένων πρὸς ἥρωα, ὀλίγον μὲν ἴσως γνωστόν, πολὺ ὅμως λόγου ἀξίον, τὸν *Διάκον Παλουμπιῶτην*.

Προτάξωμεν ὅμως τινὰ περὶ τοῦ χωρίου

ΠΑΛΟΥΜΠΙΑ

Ἐπὶ δασώδους κορυφῆς τοῦ παρὰ τὴν Δημητσάναν ὄρους, ἐνθα ἐκεῖτο ἡ ἀρχαῖα *Ἥραια*, ἐπὶ πρὸς χερῶν τὸς σκηνῆς αὐτῆς δεξιάς περὶπου οἰκογενεῖαν Ἀλβανικῆς καταγωγῆς, ἕκαστος ἀρχηγὸς τῶν οἰκογενειῶν τούτων, ἔχων περὶ αὐτὸν ἐν ἀργεῶν τᾶξαι καὶ ἱεραρχίᾳ τοὺς ἀμέσους ἢ πλαισίους αὐτοῦ ἀπογόνους, ἐξελέξατο τυποθεσίαν τινὰ ἀρεστὴν αὐτῷ, καὶ ἐκεῖθεν ἦσκει τὴν πατριάρχην αὐτῶν ἐξουσίαν οὕτω σὺν τῷ χρόνῳ ἀπετελέσθη συνοικισμὸς ἀρχαῖος τῶν ἐπὶ καὶ πρωτότυπος ἐν μέσῳ δασῶν ἀπερᾶντων, χαράδρων, σπηλαίων, ἀποτόμων βράχων καὶ δυσαναβάτων ὑψωμάτων, διέκρινε τὴν τὰς καλύβας ὡσεὶ μελανὰ σημεῖα διεσκοπισμένης ἠδελί τις τὰς παρομοιάσει πρὸς φώλιας ἀετῶν καὶ ὄντως ἢ τοποθεσία ἐκείνη δι' αἰετοῦ μόνον ἦν κατάλληλος. Πανταχόθεν φύσις ἀπότομος καὶ ἀγρία, ἀποκρύπτουσα πᾶσαν θέαν ὁ οὐρανὸς μόνον ἦτο ἀνωθεν ὄρατός, δάση δὲ παρθένα καὶ ἀτελεύτητα ἀπετέλουσαν τὸν ἐπιλοιπον κόσμον. Μεταξὺ τῶν διαφόρων θέσεων προετίμησαν οἱ παῖδοι συνοικιστῆς τὰς χαράδρας, ὡς ὀλιγότερον ὑποκειμένης εἰς ἀτυχεῖς ἀπειροίας καὶ μᾶλλον ἀσφαλῆς οὕτω τὸ καὶ σήμερον γνωστόν *Παλουμπόρρεμα* ἐχρησισμένον εἰς τινὰς τῶν οἰκογενειῶν ἐκείνων ὡς τόπος ἐγκαταστάσεως. Ἐτεροι οἰκογενεῖαι προετίμησαν τὰς ἐπίσης καὶ σήμερον γνωστάς θέσεις Κουφῶς, Προτάξις, Αἰμιπία, Μπισκέμι, Ἀραμαυρία κλπ. Οἱ συνοικιστῆς δὲν ἦσαν τὸ κατ' ἀρχὰς πᾶσι βουλομένοι, ἀλλ' αἱ καλύβαι αὐτῶν ἦσαν τοσοῦτον ἀκριβῶς τοποθετημέναι, ὡστε ἀπετελεῖτο περιφέρεια τριῶν περίπου ὠρών. Ἐννοεῖται ὅτι μεταξὺ τῶν διαφόρων τούτων οἰκογενειῶν πλήρης ἐπεκράτει συνε-

νόησις, οὐδέποτε δ' ἐγθροπάθεια ἢ ἐμφύλιος πόλεμος διέταραξεν τὴν ἁρμονίαν τοῦ μικροῦ ἐκείνου ὁμοσπονδιακοῦ βασιλείου. Εἰς τὸν καιρὸν τὸς ἡμῶν, ὡς εἶχον κοινῶς καὶ τὸς ἐχθροὺς. Καὶ ὄντως δὲ ἐχρησίσθη γούνος πολὺς, ἵνα οἱ ἰδιοφυεῖς συνοικιστῆς ἀπληκτῆσθωσιν ἐχθροὺς. Ἐξῶν ἐν ἐποχῇ δουλείας, καθ' ἣν τὸ πᾶν εἶδει νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὰ νεύματα τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ. Οἱ γενναῖοι λοιπὸν ὄρειοι ἢ εἶδει νὰ προσφέρωσι φόρον ὑποταγῆς, ἢ ν' ἀναμείνωσι πόλεμον ἐξοντώσεως ἢ καταγωγῆς καὶ τὸ πατριάρχου ἀἰθνηκαὶ δὲν ἐπέτρεπον αὐτοὺς τὸ πρῶτον ὅθεν δὲν ὑπελείπετο ἢ τὸ δεύτερον. Πόλεμος λοιπὸν διηνεχῆς μετὰ τῶν Τούρκων καὶ τῆς ἐξουσίας. Ἰδιὰ δὲ οἱ Τούρκοι τοῦ Φαναρίου καὶ τοῦ Αἴλα εἶχον ἄρκτη νὰ ἐξοντώσῃ τὴν φώλια ἐκείνην τῶν ἀπίστων. Ἀλλὰ καὶ οἱ τελευταῖοι ἠννίου νὰ πέσωσιν ἐπαντες πρὶν ἐνδώσῃ.

Δὲν κατήρητο ἕνα, χωρὶς οἱ Τούρκοι νὰ ἐπεχείρουν ἐφοδὸν κατὰ τοῦ οἴου πολιορκουμένου φρουρίου συνήθως ἀπεκοῦοντο αἰσχροὺς δεκατιχόμενοι, ἀλλ' ἐνλίτε ἐξεδικοῦντο διὰ τοῦ πυρὸς οὗτω δ' ἀναφέρεται ὅτι ἐντελής ἐπυρόλησαν τὰ πέριξ δάση συγκατακαίοντες οὕτω τὰς ἐστίας τῶν γενναίων ἐκείνων μαχητῶν. Οὗτοι ὅμως ἐπαφελόμενοι τῶν ἐν τῷ μεταξύ διαλειμάτων, ἰδίᾳ δὲ τῷ χειμῶνος, ἐπανεκτίων τὰς ἐαυτῶν δυνάμεις, ἀνιδρύνοντες τὰς καίσις καλύβας καὶ περιουσιάζοντες νέα ποιμνία. Ἐν ταῦτῳ ἠσκούντο ἀενάως εἰς τὴν θῆραν, ὡς μὴ ποτε κατάλαβη αὐτοὺς ὁ ἐχθρὸς ἀνεταίμους ἢ καθειδοντας. Ἡ ἐμπολέμος αὕτη κατάστασις ἦν βεβαίως εὐχάριτος εἰς ἀνδρας θεωρούμενος ὡς τὸ ἐντιμότερον τῶν ἐπαγγελματῶν τὸν πόλεμον καὶ τὴν περὶ τὰ ὄπλα νοθημερὸν ἀσκησιν, ἀνδρικώτατον δὲ θάνατον, τὸν ἐν συμπλοκῇ μετὰ Τούρκων, δὲν ἠδύνατο ὡς καὶ νὰ μὴ ἐξαντλήσῃ τινὰς τῶν οἰκογενειῶν ἐκείνων, ἀναγκάζουσα αὐτὰς νὰ ζητήσῃσιν ἄλλα-χοῦ τόπον ἐγκαταστάσεως οὕτω λοιπὸν μετὰ τὴν πυρόλησιν ἀπεχώρησαν τινες μὲν οἰκογενεῖαι εἰς Γαστούνην, ἕτεροι εἰς τὰ μέρη τῶν Θηβῶν καὶ ἄλλαι μακρύτερον ἀκομῆ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Ἰκανὴ ἐν τούτοις ζεισαν εἰστί, δὲν ἐπεχείρησαν ὅμως ν' ἀναστήσωσι τὰς πυρποληθείσας καλύβας τῶν, ἀλλ' ἐξέλεξαν ἕτερον ἔδαφος ἐγκαταστάσεως, γεινιαζόν πρὸς τὸ χωρίον *Παλουμπια*. Ἡ θέσις αὕτη εἶχε μὲν τὰ μειονέκτημα ὅτι ἐστερεῖτο ὕδατος, ὅπερ θὰ ἠγάγκαε τοὺς οἰκιστὰς νὰ ἐπιχειρῶσιν δολόκληρον ἐκδρομὴν πρὸς ὕδρευσιν ἐκ τοῦ Παλουμπόρρεματος, εἶχεν ὅμως ἕτερα ἀναμφισβήτητα πλεονεκτήματα: ἐν πρώτοις ἦν ἐπὶ κορυφῆς ἀποτόμου, βραχυδούς, μὴ περιλειόμενης ὑπὸ δασῶν, ἕτινα πυρπολούμενα ἠδύνατο νὰ συμπαρασώρῃσιν εἰς τὴν κατάστροφὴν καὶ

Ἐν τῷ χωρίῳ Σκούρτζε ὑπάρχει εἰστί οἰκιστῆς Πιτσουναίων, διατηροῦσα τὴν πατριάρχου τὸν εἶδη τῆς καταγωγῆς τῆς ἐκ τοῦ Μοριᾶ.

τὰς καλύβας, ὡς συνέβαινε μέχρι τοῦδε. Πρὸς τοῦτο: ἐκ τοῦ ὕψους ἐκείνου ἐδέσποντο δολόκληρον ἐπαρχίας, ἔχοντας ὑπὸ τὰς πόδας αὐτῶν τὴν πεδιάδα τῆς Ἰακοναίνης, καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν, ἢν διασχίζει ὁ ποταμὸς Λαδων, ἐκείθεν ἐξικνεῖτο τὸ ὄμμα μέχρι τοῦ Πύργου καὶ τῆς θαλάσσης, ὅθεν οἱ Παλουμπῆται, ἐνῶ ἐκ τοῦ βράχου ἀκτῶν ὑπεδούλουσαν οὕτως εἶπειν δολόκληρον χώραν, ἠδύνατο ἐξ ἀλλοῦνα κατασκοπεύουσι πᾶσαν ἐχθρικήν κίνησιν καὶ ν' ἀποκρούσῃσιν εὐχερῶς καὶ ἐγκαίρως πᾶσαν ἐπιδρομὴν. Εἰς ταῦτα δέον νὰ προσθέσωμεν καὶ τὰ ὑψέστατα ὄρη, ἅμα ἐν Παλουμπῆσιν καὶ ἄσμερον ἐστὶ, οἱ ἀνθρωποὶ δὲν γινώσκουσιν ἀσθένειαν τὸν ἀντικτὸν δὲ ἀμέλανος ξηροῦ αἵματος τρεφόμενοι ζῶσιν ῥωμαλεώτατοι, καὶ δὲν ἀποθηνήσκουσιν ἢ ὑπὲρ γῆραι. Τοιοῦτον λοιπὸν τὸ νέον Παλουμπῆται, ξηρὸν, ἀνδρῶν, ἀλλ' ἐκ φύσεως ἀπόρθητον φρουρίον. Οἱ Τούρκοι ἀνεμῶσιν ἐν βεβαίως εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῆς ἐπιθέσεως αὐτῶν, ἀλλ' αἱ ἀπῆλθοι ἀπέβησαν φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐτι ἀτυχεστέραι, τῶν προηγουμένων οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλ' οἱ Παλουμπῆται, εἰς τὰς μετὰ τὸνδε ἦσαν μόνον ἀμυνόμενοι, ἐγένοντο καὶ ἐπιτιθέμενοι, οἰνεῖ ἐδικουμένοι τὰς προτέρας αὐτῶν καταστροφάς. Οἱ Τούρκοι τοῦ Αἴλα καὶ τῶν λοιπῶν πέριξ μερῶν ἐπὶ πολλὰς ἑτῶν δεκάδας ἐπαυθῆσαν διὰ τὰς ἀμαρτίας τῶν γονέων αὐτῶν. Οἱ Παλουμπῆται ἐν τῷ βράχῳ τῶν μὴ ἔχοντες οὕτω γῆν νὰ καλλιεργήσωσιν, οὐτε ποίμνιαν νὰ βοσκῆσωσιν, ἐγίνωσκον ὡς κυρία ἀντικτῶν ἐνασχολῆσιν τὸ κυνήγιον, καὶ ὡς μόνον σύντροφον τὸ *καρπούλι*. Τὸ χωρίον αὐτῶν τὸ κατὰ φύρον πάντως καταδικωμένου χριστιανοῦ, τὸ κέντρον συναντήσεως τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ ἡ ἔστιά ἀενάου ἀνησυχίας τῶν πέριξ χωρῶν ἐκεῖ ἀνετραφῆσαν πλεῖστοι ἀρμάτωλοι, ἐκεῖθεν δ' ἐπόησαν τὰς πρώτας κατὰ τῶν Τούρκων ἐφοδούς οἱ *δοκίμοι κλέβηται*. Οἱ Παλουμπῆται, εἴτε διεσπαρμένοι ἀνά τὰ ῥεῦματα εἴτε συνφιλιόμενοι πλεῖστον ἀλλήλων ἐπὶ τοῦ βράχου τῶν πλεῖστος ὑπέστησαν ἐπανειλημμένας καταστροφάς, ἀλλ' ἐτήρησαν τὴν ἱερὰν τῶν πατέρων ἀβδῶν ἀπόφασιν, τῶν νὰ μὴ προσφέρωσιν οὐδέποτε ὑποταγῆς φόρον εἰς τοὺς Τούρκους. Διὰ τούτου δὲ καὶ δὲν ὑπάρχει παραδειγμα ὅτι Τούρκοι ἐπάτησε ποτε τὸ ἔδαφος τοῦ χωρίου Παλουμπια.

Ὅτε τέλος ἐξεργάγη ἡ ἐπανάστασις, ἐπόμενον ἦτο ὅτι σπουδαῖον μέρος ἐξελέχον νὰ ἐπιτελέσωσι καὶ κατ' αὐτὴν οἱ Παλουμπῆται, καὶ ὄντως ἐφάνησαν ἔξισ τῶν προγόνων αὐτῶν. Πλὴν τῶν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἀγῶνων τῶν Παλουμπῆταιν θέλομεν γράψαι βραδύτερον ἐν ἄλλῳ ἀρθρῳ. Ἐνταῦθα παραθέτομεν μόνον χαρακτηριστικώτατον δίστιχον, περὶ μὲν ὅτι συγγὰ ἀνά τὰ στόματα τῶν *Πελοπόννησῶν*.

Ἄδελφαι Παλουμπῆται, δεκατρεῖς καπετάνιοι
καὶ ὁ Γιώτης μετὰ τὸ Αἴα, δὲν ἔχουσι δουλειά.
(ἔσται τὸ τέλος.)

ΝΗΛΙΑΣ ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΣ ΑΘΗΝΑΝ

Τῆ 19 Φεβρουαρίου 1888.

Ἄγνοθ, ὦ φίλε μου, ποίως ἔχεις σὺ ἰδέας περὶ γυναικῶν, ἐγὼ ὅμως, ὅπως ἀπέδειξα καὶ διὰ τοῦ *Ξύλου* τῆς *Γνώσεως* ἔχω τὰς ἀρίστας. Ὄστε μὴ παρεξηγήσης, σὲ παρακαλῶ, τὰ γραφόμενά μου, μὴδὲ νὰ ἐκλάβῃς ὡς ἀστεϊότητα τὴν εἰδησιν, τὴν ὁποῖαν θὰ σοὶ ἀναγγεῖλω. Αἱ κυρίαί τῶν Ἀθηνῶν, τινὲς δηλαδὴ, ἀπαρτίσθησαν μὲ τὰ σωστά τῶν νὰ κηρυχθῶσιν αὐτοκέφαλοι. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι οὐδεὶς ποτὲ ἠνθῆθη ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς γυναίκας, ἐκτὸς τοῦ ἀθεοφόρου ἐκείνου Ἰταλοῦ, ὅστις ἠθέλησε ποτε νὰ τὰς ἀρνήσῃ τὴν ψυχήν. Ἡ βεβαίως εὐρίσκειται ἐν τῇ κεφαλῇ, ἀλλὰ αὐτοκέφαλοι παλιν... τὸ πρᾶγμα καταντᾶ λίαν τολμηρὸν, καὶ χρῆσι-μικρὰς τινος σκέψεως ἐκ μέρους τῶν ἀρμόδιων, οἵτινες ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἰμῶθα βεβαίως ἡμεῖς ἀνδρες!

Καὶ ἐνόσθ μὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἐρασμίου διαγωνισμοῦ πρὸς κατάληψιν φιλολογικῶν θέσεων, ἡμεῖς εὐχαρίστως θὰ ὑφιστάμεθα τὴν ἡτταν, καὶ θὰ ἐτρεπόμεθα εἰς ἀναδρὸν φυγὴν, παραιτούμενοι ἐν ἀνάγκῃ καὶ πάσῃ πρὸς τὰς γραφίδας σχέσεως χάριν τῶν κυριῶν, ἐν αὐταῖς ἀπερᾶσιν νὰ ἐκχύσωσι διὰ τῆς ποιήσεως ἢ διὰ τῆς λογοτεχνίας τὰ γαληνιάτα, ἢ καὶ τὰ τρικυμιώδη ἔστω, αἰσθηματὰ τῆς τρυφερᾶς καρδίας τῶν. Μετὰ χάρας θὰ ἀνεγνώσκομεν μούσας ἀληθείης γραφούσας, καὶ οὐχὶ μούσας φανταστικὰς ἀπαγορευούσας. Ἀλλ' ἦθη τὸ πρᾶγμα ἕκαθεν ἐπικινδυνωτέρην τροπήν, καὶ ἀντὶ νὰ πνέῃ αὐρὰ πλήρης ἐθνικοῦ ἀρώματος, γλυκεῖα ὡς φιλῆμα μητρὸς, φυσικὸς ἀνεμὸς πλήρης ὁσμῶν κυρίως, ὅστις θὰ καταλήξῃ ἴσως ἡμέραν τινὰ εἰς κατακλιθεὶς ἀληθῆ.

Ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ τῆς ζυμώσεως ἦν ὑφίσταται ἡ ἡμετέρα κοινωνία, πολλὰς βεβαίως παραδόξα παρουσιάζονται καθ' ἑκάστην, καὶ ἐν ταῦτα ἐμελετῶντο, ὅπως ἔπρεπε καὶ ἐξηλέγχοντο δακτύτως, ἢ ἀπέμεινον μόνον τὰ ἀγαθὰ ὡς τῆς κυρία στοιχεῖα τῆς κοινωνίας τῶν τέκνων ἡμῶν. Ἀλλὰ τίς νὰ τὰ μελετήσῃ; Ἄς σοὶ γράψω μόνον τὰ γινόμενα, καὶ σχηματίσῃσιν οὐ οἰανδήποτε θέλει γνώμην. Αἱ κυρίαί μας θέλωσι, καὶ αὐταὶ τὴν Λέσχην τῶν Ὁ τύπος δὲ ἄλλων μὲν ὀργάνων τοῦ ζῶντος ἐπεκρίθησαν εἰς τὸ ἀγγεῖμα τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς, κηρύξας αὐτοπροκαταβολικῶς εὐοίωνον, καὶ δι' ἄλλων ἐπέλασεν... ἐγὼ δὲ ἀναμένω νὰ ἐξηγηθῇ σαφῶς ὁ σκοπὸς τῆς, διὰ νὰ συμμερισθῶ τῆς μίαν ἢ τὴν ἄλλην γνώμην. Σπεῦδά μοι νὰ σοὶ γράψω, ὅτι μέχρις ὄρας ἡκούσα, διὰ νὰ ἴδῃς ἐν ἡμῶν δικαιοσύνην νὰ φαίνωμαι ὀλίγον προκατειλημμένος. Πρώτῃ γενικῇ διατάξει εἶνε ὅτι: Ἀπαγορεύεται ἡ εἰσοδὸς εἰς πάντα μὴ ὄντων ἀρχαῖος, δευτέρα, ὅτι: διὰ πάντας μέσου θὰ καλλιεργηθῇ ἡ μουσικὴ τρίτη, ὅτι

Ἐβδόμη σ. φ. 45-1887.

ἀπαντα τὰ φιγουρίνια τῶν νεωτερισμῶν θὰ κορυθῶσι πάσας τὰς τραπεζὰς τῆς λέσχης: τετάρτη, ὅτι: θὰ διδωνταὶ χοροὶ εὐεργητικοὶ — ἀντιφάσκουσα πιστεύω εἰς τὴν πρώτην, ἐκτὸς ἀν αἱ κυρίαὶ ἀποφασίσωσι νὰ χορεύωσι μόναι τῶν — καὶ τέλος θὰ συνέρχονται ἐκεῖ καθ' ἑκάστην αἱ κυρίαί, ἵνα συζητῶσι περὶ διαφόρων ζητημάτων, κοινωνικῶν, φιλολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν τοῦ κύκλου τῶν, ἐκεῖ δηλαδὴ εἰς λαμπρὸν οἰκῆν ἐν κεντρικωτάτῃ ὁδῷ ἐπὶ τούτῳ ἐνοικιασθόμενον.

Βεβαίως ὅλα ταῦτα εἶνε καλὰ καὶ ἀγαθὰ. Ἡ ἔνωσις τῶν γυναικῶν θὰ ταῖς δώσῃ τὴν δύναμιν — ὡς νὰ μὴ εἶχον ἀρκετήν — καὶ διὰ τῆς δυνάμεως ταύτης, ἰσχυροτέρας τοῦ ἀτμοῦ, θὰ καλλιεργηθῆται τοῦ λοιποῦ ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ἵνα παραγάγῃ προῖοντα καλλιτεχνίας καὶ κομψότητος ἀπαράμιλλα. Ἀλλὰ εἶνε καὶ μερικά πράγματα, τὰ ὅποια, ὅσον καὶ ἀνεκέρηθαι, δὲν ἠδυνήθη ἀκόμη νὰ ἐνοήσω. Πολὺ καλὰ. Ἡμεῖς πηγαινομεν εἰς τὰς λέσχας καὶ τὰ καφετῆα μας, κτυπῶμεν εἰς τὸ τραπέζι, ἔρχεται ὁ ὑπὸ ἡμέρας καὶ διατάσσομεν... καφέ, ἰγγλέν, κωνίχι. Φαντάζομαι πρὸς στιγμὴν, ὅτι εἶμαι κυρία, μεταβαίνω εἰς τὴν λέσχην, κτυπῶ τὸ τραπέζι, ἔρχεται ἡ ὑπὸ ἡμέρας καὶ διατάσσω... τί παρακαλῶ; Ὅλα τὰ εἶδη, ἅτινα οἱ ἀνδρες συνειθίζουσι τὰ εὐρίσχω ἀκατάλληλα! Ἴδου μία δυσκολία παρευθῆς. Ἀλλ' αὐτὴν θὰ τὴν κατανήσωσιν ἀμέσως αἱ κυρίαί. Ἡμεῖς δὲ νὰ περᾶσῃ ἡ ὥρα, παίνομεν τυχερὰ παίγινα κατόπε. Καὶ τούτου δὲν θὰ αἰσθανθῶσι τὴν ἀνάγκην αἱ κυρίαί, ἀφαιρούμεναι εἰς μακρὰς καὶ τεργνάς συνδιαλέξεις. Ἀλλὰ τί ἐκ τούτων θ' ἀπορρῶσιν; Ἴδου ἀκριβῶς ἡ ἀπορία μου, καλέ μου φίλε.

Ἐγὼ συνεθίσσα καὶ πιστεύω... ἴσως ἔχω ἀδικον — εἰς αὐτὸν καθὲς πέρουσι καὶ καλλίτερον. Καὶ ἀκαδηρικῶς σπεῦδων πρὸς τὸ παρελθόν εὐρίσκον, ὅτι τότε αἱ ἐλληνίδες, χωρὶς μάλιστα νὰ ἔχωσι καὶ λέσχας ἰδίαις, ἦσαν καλλίσσαι τῶν σημερινῶν. Ἐνόμιζα δὲ μέχρι σήμερον, ὅτι μόνον διὰ τῆς εἰς τὰ πάτρια προσηλωσεως, ἢ καὶ διὰ νεωτερισμῶν τινῶν ἔστω, μὴ ἀπομακρυνόντων αὐτὰς τῆς σεμνῆς ἐστίας, ἠδύνατο νὰ ὑπερβῶσι καὶ τὰς μητέρας τῶν ἐπὶ οἰκογενεακῇ ἀρετῇ. Ἐνόμιζα τέλος, ὅτι τὰς αὐτὰς εἶχον ἰδέας καὶ αἱ κυρίαί ἡμῶν, καὶ ὅτι θὰ ἐξήτουσιν αἰτίαν τινὰ, ἵνα τὰς ἐκδηλώσωσιν καὶ τρόπους καταλλήλους, ἵνα τὰς πραγματοποιήσωσιν.

Καὶ... ἴσως δὲν ἠπατώρηται ἴσως ἡ Λέσχῃ, τῆς ὁποίας σοὶ ἀναγγέλλω τὴν ἰδρύσιν, τοιοῦτον τινα εἶχει σκοπὸν. Ἴσως ἢ Ἑλλάς, ἥτις ἠδύνατο ἀκομῆ νὰ ἐναθρύνεται, ἀν οὐχὶ διὰ τὸν νεώτερον πολιτισμὸν τῆς, βεβαίως ὅμως διὰ τοὺς στερεοὺς οἰκογενειακοὺς δεσμούς, ὅς ἐστὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ χαλαρώσῃ, θὰ τῆς ὀφείλῃ ἡμέραν τινὰ εὐγνωμοσύνης, διότι ἐπὶ μᾶλλον συνέφεργεν αὐτοὺς δι' ὀφείων παραδειγματῶν. Καὶ ἴσως τὸ πρῶτον τοῦτο ἐπίσημον βήμα, ὅπερ καὶ Ἑλληνίδες μετὰ πολλῶν βεβαίως μελέτην ἀποφασί-

Μαδ.

ζουσι νὰ κάμωσιν ἐν νέῳ στάδιῳ, εἶνε ἀρραβῶν μελλούσης κοινωνικῆς εὐμερίας. Σοὶ γράφω τὰς σκέψεις μου εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε, διότι, μὴ γνωσθέντος ἔτι σαφῶς τοῦ κυρίου σχοποῦ, βασιζώ αὐτάς ἐπὶ διαδόσων καὶ υποθέσεων, δὲ δὲν ἠδυνήθη, βλέπει, νὰ συμβιδάσω πρὸς ἀλλήλους.

Καὶ ἐπιφυλασσόμενος νὰ εὐρυνῶ αὐτάς ἐν καιρῷ, ἔρχομαι εἰς τὰ τρία μεγάλα ζητήματα, ἅτινα ἀπασχολοῦσιν ἡμᾶς. Τὰ δύο πρῶτα εἶνε ἡ εὐλογία καὶ ἡ ἀρχαιοκαπηλία, ἀμφοτέρω εἰς ἐπίτασιν. Πάντες οὐλοῦσι περὶ ἀναδαμαλισμοῦ καὶ τυμβωρύχων. Καὶ ἐπειδὴ τὸ κακόν, ἀν δὲν κορυφώθῃ, δὲν θεραπεύεται παρ' ἡμῖν, νομίζω, ὅτι ὑπὲρ ποτε ἦδη ἀκμάζει, ἀφοῦ λαμβάνονται μέτρα τινὰ θεραπείας. Εὐχρηστέ, καλέ μου φίλε, ὑπὲρ τῆς ἐντελοῦς ἡμῶν ἀναρρώσεως, διότι, ἀν καὶ ταῦτην τὴν φορὰν δὲν σωθῶμεν ἐκ τῶν δύο τούτων κακῶν, τόσον ταῦτα προώδευσαν, ὡς τε πολὺ φοβούμαι, ὅτι... δὲν θὰ μείνῃ ἐνταῦθα ἄνθρωπος, μὴ φέρων ἐπὶ τοῦ προσώπου στιγματὰ εὐλογίας ἢ... ἀτιμίας!

Καὶ τὸ τρίτον ζήτημα εἶνε αἱ Ἀποκρῆφι! Αὐτοὶ κηρύσσεται ἡ ἐπίσημος αὐτῆς ἐκδοχὴς ὑπὸ τοῦ Κομιτάτου. Θὰ εἶνε ἐκτάκτως πρωτότυπος, ὅπως πρωτότυποι εἶνε καὶ αἱ ἰδέαι ἐκείνων, οἵτινες θὰ διαγωνισθῶσι πρὸς ἀπόκτησιν τῶν βραβείων του. Ἡμεῖς οἱ καλοὶ πρέπει νὰ δώσωμεν τὸ παραδειγμα εἶπειν ἡ μὴ ταῖς. Ἀλλ' οἱ μαχῆται τῶν Ἀθηνῶν — ἔρχοι, εὐφυεῖς εἰς τινὰς περιστάσεις, — τὸ ἐπῆρον κατάκαρδα καὶ: — Ἡμεῖς, λέγουσιν, θὰ τὰ παίρωμεν τὰ βραβεία! Καὶ ἐτοιμάζονται.

Διὰ νὰ σοὶ δώσω δὲ μικρὰν ἰδέαν τῆς ἀθηναικῆς μαγισσύνης, σοὶ παραθέτω τὸ ἔξης κωμικὸν παραμύθιον:

Μία φορὰν ἦτο ἕνας βασιλεὺς, τὸν ὁποῖον ἐκάλεσε εἰς τὴν χορὸν τοῦ ἑνὸς πρέσβους. Πρὶν ὑπάγῃ, ἔστειλε τὸν αὐτὸν ἀρχηγὸν του, καὶ αὐτὸς διὰ νὰ τοῦ κάμῃ καλὴν ὑποδοχὴν, εἶπε εἰς ἑνα κλητήρα νὰ στέκεται ἀπὸ μακρῶς, καὶ ἀμα εἶδῃ τὴν βασιλικὴν ἀμύραν νὰ ἐρχεται νὰ σφύριξῃ δυνατὰ τρεῖς φορές, διὰ νὰ ἀκούσῃ καὶ ἐβγῆ ἐξωμὲ τὴν νοικοκυρὰ νὰ τοῦ εἴπουν, τὸ καλῶς ὄρισες. Εἶπε καὶ εἰς ἐκείνους ἅπῃ ἦσαν διωρισμένοι νὰ ἀνάψουν τὰ πυροτεχνήματα, ἀμα ἀκούσουσι τὰ σφύριγματὰ, νὰ βάλλουν φωτιά καὶ εἰς τὴν μουσικὴν νὰ παίξῃ τὸν βασιλικὸν ὕμνον. Μὰ ἔλα δὰ, ποῦ ὁ αὐτάρχης ἐμιλοῦσε δυνατὰ, καὶ ἀκούσε τὴν διαταγὴν ἑνας μάγκακι! Καὶ φεγγεῖ ὁ μάγκακι καὶ πηγαίνει ἀπὸ τὴν ἄλλην μεριά, καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγη ὥρα βάζει τὰ δύο του δάκτυλα εἰς τὸ στόμα του, καὶ τραβᾷ τρεῖς δυνατὰ σφύριξες. Βγαίνει ἀμέσως ὁ αὐτάρχης στὴν πόρτα, βγαίνει καὶ ἡ κυρία τοῦ πρέσβους, ἀνάπτουν ὅλα τὰ πυροτεχνήματα, παίξει ἡ μουσικὴ καὶ... ὁ μάγκακις περνώνας ἀπ' ἐξω, ξεκαρδίζεται, ὁ τοκαπικὸς ἀπὸ τὰ γέλια! Αὐτὸ ἐστάθηκε ἡ αἰτία, ὅπου ὁ βασιλεὺς, χυρε τὴν πρεσβεῖα κατασκότεινη καὶ... μητ' ἐγὼ ἡμῶνα ἐκεῖ μῆτε σὺ νὰ τὸ πιστέψῃς.

Η ΤΥΦΛΗ ΜΑΡΟΥΛΑ

Από μεγάλη πυρκαγιά, μία νύκτα, μία χακίωρα, πώγιναν στάκτη γειτονιάς κ' ετρόμαξε δλ' η χώρα, ένα παλάτι πλάκωσε 'ς ταις φλόγαις του πλεγμένη μιά οικογένεια, 'ς τὰ γλυκά του ύγρου βυθισμένη. Μόνο μιά κόρη πρόφθασαν οι γείτονες να σώσουν και λίγο λίγο τής ζωής την αύρα να τής δώσουν. Ήτον άφράτη δεκάτη χρονών άρχοντοπούλα με τόσας χάρες κί ώμορφιάς ή λυγρή Μαρούλα, κ' είχε να βάλη γλιγώρα του γάμου το στεφανί, γιατί γλυκά τὸ στήθος της άγάπ' είχε θεριάνη. Άλλά τής πήρε ή συμφορά τὰ πλούτη, τὰ προικιά της, κ' ή μάτρα τής εφθόνεσε κί αυτή την ώμορφιά της. 'Σ τὸν κίνδυνο πού βρέθηκε, 'ς τήν φρίκη, 'ς τήν τρομάρα, έχασ' ή δύστυχη τὸ φῶς!.. Με ποιά σκληρή λακτάρα εξαναβήκε 'ς τήν πικρή ζωή που την προσμένει!.. Δέν την ήθέλησ' ο γαμπρός τυφλή, δυστυχισμένη. Κί' αυτή κρυφὸ τὸν πόνο της μες τήν καρδιά βράστούσε και με στενάγματα πικρά Χριστέ μου ξεφωνούσε. Μάνα δέν είχε κί' αδελφή 'ς τὸν κόρφο να την κλείσουν, κί' άλλαις καρδιάς δέν εβρισκε να την παρηγοήσουν και στηριγμένη λυπηρά 'ς ἐνός παιδιου τὸν ὠμο ή δυστυχής εβρίνετο κάθε πρωί 'ς τὸν δρόμο. Πὸς εἰς κάμμιὰ συγγένισσα, πὸς εἰς κάμμιὰ της φίλη, ἐπήγγιν' ή βαρυόμορη με τὸ φίλι 'ς τὰ χεῖλη, γιά ναχη κάπως τήν προφή, και ποιά την εβαρύνουν, ποιά, με σκληρή συνείδησι, ψυχρὰ τήν εδεχόταν κ' ἐκείνη, π' όλα τάνοιθε, κατακαρδα πόνουσε και με στενάγματα πικρά Χριστέ μου ξεφωνούσε. Κ' ἐσκέφθη κ' ἐπέθυμσε να λάβη τὸ χατίρι, να σώση ταις ἡμέραις της εἰς ένα μοναστήρι, ἐπῆγε 'ς ταις καλόγραις, άλλ' ήτο μαύρη πλάνη φτώχη, τυφλή κί' ανίκανη μήτε γιά κεί δέν κάνει! Οι χριστιανοί βαρέθηκαν και δέν την ελεύσαν,

ὄστ' οι κακοί της συγγενείς, που τόσο πιθυμούσαν να βγάλουν από πάνω τους τέτοιο βαρύ φορτίο, την πήγαν και την εκλείσαν εἰς τὸ φτωχοκομείο. Κάλιο 'ς τήν στάκτη τ' ακριβού σπιτιού της να χε μείνη, παρά κεί μέσα τήν πικρή να λάβη λημοσύνη! 'Σ τήν τόση της ταπεινώσι, 'ς τήν τόση καταφρόνι, 'ς τὸν νόυ της εφτερουύαζαν τής εὐτυχίας τὰ χρόνια. Α. τί σκληρὸ να θυμῆθ' τὸ μαλακό κρεβάτι πουχε στρωμένο μιά φορά 'ς τὸ πλούσιο της παλάτι! Πὸς να περάση τὸν καιρὸ 'ς ἐκείνη τήν πικρία, 'ς τήν θλίψη, 'ς τήν ἐρημίαι, 'ς τήν άχαρ' ήσυχία! Θυμότου η βαρυόμορη ταις χάραϊς του σπιτιού της και τής μανούλας τὰ φιλιὰ, τὰ χάρδια του γονιού της, θυμότου τ' αδελφάκια της, τὰ πρόσχαρα παιγνίδια, τήν άμαξά της, τούς χορούς, τὰ τόσα της στολίδια, θυμότου η ταλαιπωρη τυφλή και τὰ βιβλία, θυμότου πού ζωγράφισε με τόση ἐπιτυχία. Θυμότου την άγάπη της, τούς πόθους, ταις ἐλπίδαϊς, α, τί σκληρὸ να θυμῆθ' και ταις γλυκαῖς φροντίδαϊς τής ἐποχῆς που εργαζόταν πολλαῖς γιά να τροφούσων, πρίν ελθ' ή μέρα τής χαρῆς, τήν προικια να ετοιμάσουν! 'Όλα μπροστά σαν όνειρὸ 'ς τὸν νόυ της τὰ θερούσε και με στενάγματα πικρά Χριστέ μου ξεφωνούσε. Τέλος ή λυπη κί' ο καύμος την εφεραν 'ς άρρώστια πολυ βαρεία, που γλιγώρα της μάρανε τὰ έντόστια και με τὰ χέρια σταυρωτά 'ς τήν άχαρή της κλίνη περιμενε τὸ τέλος της με θάρρος και γαλήνη. Πλην, όταν εφθασε κοντὰ 'ς τήν ύστερη στιγμή της, ή ταπεινή ζανάλαβε μεριάς τήν όρασι της κ' ένῶ με πίστη φλόγηρη Χριστέ μου ξεφωνούσε, άγγελον εἶδε του Θεου που γύρω της πετούσε.

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΑΝΣ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΕΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ (Τέλος)

Καθ' όσον άφορά τὰ μαθήματα, ο καθηγητής γενικώς μόνον ιδέας του μαθήματος αυτού διδάσκει. Ο φοιτητής δέν άπολαύει τής ύποληψέως των συναδέλφων του, και αυτού του καθηγητού, αν περιορίζεται εἰς ό,τι από τής εδρας άκούει οφείλει να σχηματίζη ιδίας κρίσεις και να ανατρέχη εἰς διαφόρους πηγάς. Οι φοιτηταί τής νομικῆς Σχολῆς μόνον εἰς τό ρωμαϊκόν Δίκαιον εἰστάζονται, αυτό κυρίως θεωρούμενον ἐν 'Ολλανδίᾳ βάσις τής ἐπιστήμης. Ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τής Λεύδης (Λούγγουον των Βαταυών), τῷ πρώτῳ ἐν 'Ολλανδίᾳ ἰδρυθέντι πανεπιστημίῳ, τὰ ὀνόματα του οικονομολόγου Vissering, βραδύτερον, ύπουργοῦ των Οικονομικων, του Modderman συγγραφέως του νέου 'Ολλανδικου κώδικος, του Kern, γνώστου τής ασασκριτικῆς, του de Vries, συγγραφέως του λεξικου τής 'Ολλανδικῆς γλώσσης, και του Cobet, του περιωνύμου 'Ελληνιστου, κατέχουσι τήν πρώτην θέσιν. Ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τής Γρονίνγγης, καλλιεργουνται αἱ νεώτεροι γλώσσαι και ύπάρχει ἰδίᾳ ἑδρα διά τήν γερμανικην και ἐπ' εσχάτων διά τήν γαλλικην γλώσσαν.

Ἐν ἐκάστῳ πανεπιστημίῳ δύο μεγάλαι τελοῦνται τελεταί· κατά τήν ἐγκατάστασιν του νέου πρυτανέως και κατά τήν ἐπέτειον τής ἰδρύσεως του πανεπιστημιου, ἑορτὴν (dies natalis). Κατὰ τὸν νέον νόμον ο λόγος του πρυτανέως απαγγέλλεται λατινιστί. Κατὰ τὰς τελετάς ταύτας ή Σύγκλητος οφείλει να παρεννεθῆ ἐν σώματι (senatus amplissimus), καθὼς και τὸ Κολλεγιον, ή μάλλον ο σύλλογος των συμβούλων. Πάντες δ' ὁμοῦ ἐν πομπῇ, προπορευομένων ραβδούχων κλητήρων, πορεύονται ἐκ του πρυτανείου εἰς τήν μεγάλην ακαδημαϊκὴν αἴθυσαν. Ἡ αὐτὴ δὲ τελετὴ ἐπαναλαμβάνεται και κατά τήν ἐγκαθιδρουσιν νέου καθηγητου. Κατὰ τὸν ἐπιφανῆ καθολικὸν ιστορικὸν Niebuhr, τὸ Πρυτανεῖον του πανεπιστημιου τής Λεύδης εἶνε ἐν τῶν λαμπροτάτων της Οἰκουμένης μερών. Ἡ αἴθυσος αὐτῆ, διατηρήσασα ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας τὸν ἀρχικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα, κοσμεῖται διά των εἰκόνων των ἐνδοξοτέρων καθηγητῶν του πανεπιστημιου και πλείστον ἄλλων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, ἐν μέσῳ δὲ αὐτῶν ὑπὲροχον θέσιν κατέχει ή εἰκὼν του ἰδρυτοῦ του πανεπιστημιου Taciturne, μνημύρι δὲ ἀναμνήσεις ἱστορικῶν συνδεδονται μετὰ του ἰδρυτάτος τουτου. Ο,τι κυρίως χαρακτηρίζει τήν 'Ολλαν-

διαν και τὰ 'Ολλανδικὰ πανεπιστημίᾳ, εἶνε ὁ βίος καθόλου των φοιτητῶν, περιγραφόμενος ἐν λεπτομερείᾳ ἐν τοῖς ἀριστοῖς θεωρούμενοις και ὑπὸ φιλολογικὴν ὀφιν-εργοῖς, ἐπιγραφόμενοις Studenten-typen, Schetsen uit het Studentenleven (Εἰκῶν του βίου των φοιτητῶν) ὑπὸ Klinkerspraan, (ψευδωνύμου του Kneppeelhou). Δυστυχῶς μόνον οἱ γινώσκοντες τήν φλαμανδικὴν δύναται να ἐντροφήσωσιν ἐν τοῖς περισπουδαστοῖς τουτοις συγγράμμασι τήν ἀμυδρὰν σκιαγράφειαν, ἣν παρέχόμεν, ἀρῦμαθα ἐξ ἄλλων σχετικῶν πραγματειῶν. Ἐν ἐκάστῳ πανεπιστημίῳ οἱ φοιτηταί ἀποτελοῦσιν ἴδιον σωματεῖον· τὸ Studentencorpus εἶνε ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ των καθηγητῶν, ἐγγράφονται δὲ οἱ φοιτηταί εἰς τὸ πρυτανεῖον. Κατὰ τὸν σεπτέμβριον ἐκάστου ἔτους αἱ 'Ολλανδικαὶ ἐφημερίδες ἀγγέλλουσιν, ὅτι οἱ ἐπιθυμούντες να ἀποτελέσωσι μέρος του σωματείου των φοιτητῶν πανεπιστημιου πίνος, οφείλουσι να δηλώσωσι τουτο πρὸς τὸν γραμματέα του σωματείου τουτου. Τὰ σωματεία ἀπαρτίζονται ἐκ πέντε μελῶν· του παρῆδου (praesens), του γραμματέως (ab-actis), του ταμιου (questor) και δύο παρῆδρων, ἐλεγχομένων ἐκ των μελῶν του σωματείου, των ἔχόντων δικαιώμα ψήφου, ἦτοι ἐκ των ἐγγέγρα-

μένων πρὸ ἐνός ἔτους μελῶν. Ἐκάστη δὲ σχολῆ ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ ἐνός προέδρου και ἀντιπροέδρου, χάριν των ὑποθέσεων των φοιτητῶν πρὸς τήν οἰκείαν αὐτῶν σχολήν. Αἱ συνλεύσεις των σωματειῶν γίνονται ἐν τῷ μεγάλῳ ἀκροατηρίῳ (auditorium) του πανεπιστημιου. Ἐπειδὴ δὲ οἱ φοιτηταί ἀνήκουσιν εἰς μερίδας και μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουσιν ἀριστοκρατικοὶ και δημοκρατικοί, συντηρητικοὶ και φιλελευθεροί, μετριοπαθεῖς και ριζοσπάσται, αἱ συζητήσεις λαμβάνουσι πολλὰς πολιτικὴν μορφήν, ἰδίᾳ προκειμένου περὶ τελέσεως ἑορτῆς τινος, πολιτικόν ἔχουσης χαρακτῆρα. Ο ἐπιφανῆς ἀρχαιολόγος G. Perrot, παρεννεθεις εἰς τήν ἑορτὴν τής τρίτης εκατονταετηρίδος του πανεπιστημιου τής Λεύδης, λαμβάνει ἀφορμὴν να ἐξάρη τήν λεπτότητα και τήν περὶ τήν ἐφφρασιν ἀβρότητα και εὐγένειαν, τήν χαρακτηρίζουσάν τους 'Ολλανδοῦς φοιτηταί ἐν ταις συζητήσεσιν αὐτῶν, ἀποδίδει δὲ τὰς κοσμούσας τους πολιτικούς ἀνδρας τής 'Ολλανδίας ἀρετὰς εἰς τήν άσκησιν και τήν ἀνατροφήν ἣν ὡς φοιτηταί ἔλαβον. Ἀπαξ τις γενόμενος μέλος του σωματείου των φοιτητῶν, ἄγκεται να ἀποβη τοιοῦτος και πάντων των ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένων Συλλόγων. Οι Σύλλογοι οὐ ποτε εἶνε ἀπειροί, πρώτος δὲ πάντων ὁ Σύλλογος των φοιτητῶν τής Λεύδης, ἔχων μεγάλας και μικρὰς αἰθούσας παλαιάς, διαλεκτήρια, ἀναγνωστήρια, βιβλιοθήρια, σφαιριστηρια κτλ. Οι Σύλλογοι των φοιτητῶν εἶνε εἶδος ἀγγλικου κλιού, ἐν ᾧ οἱ νέοι συνέρχονται, διαρκούντων των μαθημάτων και μετὰ τὸ πέρας αὐτῶν. Ἐν αὐτοῖς οἱ ὑπηρετῶν φέρουσιν ἰδίαν στολήν, ἐπιτρέπεται δὲ πᾶν εἶδος διασκεδάσεως, πλὴν των τυχερῶν παιγνίων. Ο μουσικὸς σύλλογος Semper Crescendo καλεῖ τους φοιτηταί κατὰ δεκαπενθημερίαν εἰς λαμπρὰς συναυλιας, ή ὀρχήστρα αὐτου ἀποτελεῖται κατὰ μῆκος ὑπὸ των φοιτητῶν και τινων φιλομούσων νέων τής πόλεως. Οι δὲ μέγιστοι 'Ολλανδοὶ μουσικοδιδάσκαλοι Winiawski, Joachim, Brassin, Vieuxtemps και πλείστοι ἔκλοι λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς συμφωνίαις ταύταις, ἀρχόμενας πάντοτε ἀπὸ μουσικῆς του Beethoven, του Haydn, του Mozari ή του Mendelssohn. Ἄλλοι Σύλλογοι, ἐν οἷς ἀσκούνται εἰς τὰ ἑπτα φέροντες γραφικὴν ἐνδυμασίαν, τὸ ξίφος, τήν σκοποβολήν κλ. συμπληροῦσι τους, οὕτως εἰπεῖν, χάριν διασκεδάσεως τουτους Σύλλογους. Ἄλλ' οἱ 'Ολλανδοὶ φοιτηταί, παρά τήν ζωηρότητα της νεότητος, ἔχουσι τήν σύνεσιν της ὠρίμου ηλικίας και, ἀγαπῶντες τήν χαρὰν και τους γέλωτας, δέν λημονουσι τὰς σπουδὰς αὐτῶν. Διά τουτο πολλοὶ ἄλλοι φιλόλογοι και ἐπιστημονικοὶ Σύλλογοι, ὡς οἱ Debating society και οἱ Doctrina ὑπὸ σὴν προεδρίαν καθηγητῶν διακεκριμένων συναβρίζουσι κατὰ δεκαπενθημερίαν αὐτους, και τότε ἀναπτύσσονται ἐπιστημολογικὰ Revue des deux-Monpes 1er mars 1875.

νικὰ ἐρωτήματα, φιλολογικὰ και περὶ τὰς πολιτικὰς ἐπιστήμας συζητήσεσ, μετὰ τής αὐτῆς πάντοτε τάσεως και τής, κατὰ τήν διαφοράν των γνώμων, εὐγενείας γλώσσης διεξαγόμενα. Ἐν τῷ Συλλόγῳ Doctrina λαμβάνουσι τὸν λόγον μόνον ἔξοχοι νομομαθεῖς και σοφοὶ καθηγηται, τοῖ δὲ ἀκροατήριον ἀπαρτίζεται, πλὴν των μελῶν των φοιτητῶν, ἐκ καθηγητῶν και πολλῶν ἄλλων ἐπιστημῶν τής πόλεως ἀνδρῶν. Μετὰ τήν διδασκαλίαν τὸ συμβούλιον του Συλλόγου προσφέρει δεῖπνον εἰς τὸν ἀγορεύσαντά, ἅπου και πάλιν ἐν στενῷ κύκλῳ ἀναπτύσσεται τὸ αὐτὸ ζήτημα, ἀλλ' ἤδη ἀκράτος ἐκλεκτὸς οἶνος και ἀφθονος καρπαλίτης φαιδρύνει τὸν τε ρήτορα και τους νεαροῦς ἀκροατὰς. Παρὰ τοῖς μεγάλοις τουτοις Συλλόγοις, διατηρουμένοις ἐκ της ἐλευθεριότητος των φοιτητῶν, ἰδίᾳ των πλουσιῶν, ὑπάρχουσι και πολλοὶ ἄλλοι, ὡς ἐπὶ τὸ πολυῖ δωδεκακαθεῖς, Σύλλογοι Disrupt-Colleges, ἐν οἷς συζητοῦνται ἐπιστημολογικὰ ζητήματα ἀναφερόμενα πρὸς ἰδίαν σχολὴν τήν τῆς νεωτέρας φιλολογίας. Ἐν αὐτοις οἱ καθηγηται και πάλιν δέν ἀπαξιοῦσι να ἀνέρχονται ἐπὶ τὸ βήμα και να συμμετέχωσι του μικροῦ ἐπιδείπνου (nabroodje), του ἐπισφραγιζοντος πάντοτε τὰς συνεδριας. Πάντες οὗτοι οἱ Σύλλογοι συμπληροῦσιν, οὕτως εἰπεῖν, τήν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ διδασκαλίαν, ἀσκούσι τους φοιτηταί εἰς τήν ἀγόρευσιν και ἀκόπως μορφοῦσι και παρασκευάζουσι χρηστους και ἐπωφελεῖς τῷ ἔθνει αὐτῶν πολίτας. Ἡ ἀλλαγὸς συνήθης των συναπαρχίτων φοιτητῶν συγκέντρωσις ἐν τοῖς καφενειοῖς, ἐν 'Ολλανδίᾳ γίνεταί και αὐτὴ ἐν ἰδιαιτέροις Συλλόγοις, τοῖς Επαρμιατικῶς εἶνε ὁ τής Zuiderdijk, τής Βραβάντης, τής Οὐτρέχτης, τής Γελδρίας. Ἐν τοῖς Συλλόγοις τουτοις οἱ νέοι κατὰ πάσαν Κυριακὴν συνερχόμενοι ἑμιλοῦσι μετὰ των φίλων συμπατριωτῶν αὐτῶν περὶ τής ἰδιαιτέρας πατριδος, τής οἰκγενείας, τής φίλης, ἣν ἔκει ἐν δακρύοις κατέλιπον, περὶ των ἐλπίδων και των ὀνείρων τής χρυσῆς ηλικίας των εἰκοσι χρόνων. Ἐκ των ὀλίγων τουτων λαμβάνει τις ἐννοίαν του ἰσχυροῦ πνεύματος του συνεταιρισμοῦ, του ζωपुरουτάτος τους 'Ολλανδοῦς φοιτηταί, και ἐκτιμᾷ τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τουτου σκοπιμῶν ὁμιλιῶν, ἣν ἐπὶ της κοινωνίας ἀσκούσι. Τους 'Ολλανδοῦς φοιτηταί διακρίνει ἐπὶ πλέον εὐγένεια τρόπων και συμπεριφορῆς, και αὐστηρότης ἡθῶν ἀρκεί πρὸς τουτο να εἰπωμεν τὸ ἐξῆς. Αἱ πανεπιστημιακαὶ ἑορταί ἐν 'Ολλανδίᾳ, μάλιστα αἱ κατὰ τήν πενταετιάν (Iustria) του πανεπιστημιου τελοῦμεναί, διεξάγονται μετὰ μεγίστης ἐπισημότητος και λαμπρότητος, ἱστορικῶν παρατάξεων και πλείστοι ὑπὸ των φοιτητῶν χοροῖ λαμβάνουσι χώραν. Ἐν μῆζ τοιαύτη ἑορτῇ προσ-

κληθέντες φοιτηταί παρὰ γείτονος πανεπιστημιου, ἐν τῷ προγράμματι του ὀποιου ὑπῆρχε και χορὸς φοιτητῶν, καθ' εὐρεθέντες μεταξὺ κοινωνίας μὴ σεβόμενης ἐαυτῆν, ἐθιμώθησαν σφόδρα, ἐξ ἀγανακτήσεως δὲ φερόμενοι ἐρόνησαν: «Πῶς! δέν εἴμεθα ἄγιοι, εἶνε ἀληθῆς, ἀλλὰ να προσκαλέσετε ἡμᾶς ἐπισήμως! ἡμᾶς τους ἐκπρόσωπους 'Ολλανδικου σωματείου, ὀτινῆς ἐν 'Ολλανδίᾳ παρὰ πάντων των ἀρχῶν θεωρούμεθα ὡς ἐκπρόσωποι του πανεπιστημιου, να προσκαλέσετε ἡμᾶς εἰς ἑορτὴν τοιαύτην! α! τουτο εἶνε παρὰ πολυῖ!» Εἶνε γνωστὸν ὅτι μεταξὺ της πολιτικῆς ἰσχυρῆς ἔθνους τινοῦ και της φιλολογικῆς αὐτου ἀξίας δέν ὑπάρχει ἀκριβῆς ἰσορροπία. Τουτο γινώσκουσι καλλίον πάντος οἱ περὶ τὰς μελέτας της συγκριτικῆς φιλολογίας ἀσχολούμενοι λογοι. Οὐδαμῶς ἀρα δύναται να εφαιρμοθῶσιν ἐπὶ τε τὰς τέχνας και τὰ γράμματα αἱ πολιτικαὶ και ἐθνογραφικαὶ θεωριαί, διότι πολλὰς εἰς ἔθνη μικρὰ ἀσημάντων θέσιν κἀτέχοντα ἐν τῷ ευρωπαϊκῷ χάρτῳ, ἔθνη διακύριων περιπετειῶν διελλθόντα, ἔχουσι λαμπρὰν θέσιν ἐν τῇ φιλολογικῇ ἱστορίᾳ των ἔθνων. Κατὰ τὸν ἡμέτερον αἰῶνα, καθ' ὃν αἱ μεσαιωνικαὶ μελέται ἔλαβον τὸσαύτην ἐπίδοσιν, πολλοὶ των κατ' ἐσχολὴν λογίων ἀνελευκοῦσι καθ' ἐκάστην ἐκ της ἀφανείας ή τής λήθης πλοῦσια φιλολογικὰ κειμήλια, ἐπιβεβαιουντα τήν ἐνωτέρω παρατηρησιν. Τοιαῦτα ἔθνη εἶνε ἰκανὰ τὸν ἀριθμόν. Ἡ ἀτυχῆς Πολωνία, φέρ' εἰπεῖν, μετὰ της ἀπώλειας της ανεξαρτησίας αὐτῆς δέν συνεπώλεσε και τήν φιλολογικὴν ἐθνικότητά της. Παρὰ τήν Πολωνίαν δὲ εἶνε ή Βοημία, ή Οὐγγαρία, ή Σουηδία, ή Ἑλβετία, ἐν μέρει ή Δανιμαρκία και αὐτὴ δὲ ή νεωτέρα Ἑλλάς, ἣς τήν ὑπὲρ πατριδος ἐξέγερσιν προανέκρουσεν ή φιλολογικὴ ἐξέγερσις, ἣτις, ἔλθουσα εἰς φῶς ὑπὸ των λογίων αὐτῆς ἐρευνητῶν, ἀπεκαλύψε πρὸ τής ἐκθάμβους Ευρώπης, ὅτι τὸ ἀρχαίον Ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐπέπλευσε των διαφόρων δυστυχιῶν και των φοβερῶν κατὰστροφῶν, αἱτινες δέν ἔπαυσαν να λυμαίνωνται τήν Ἑλλάδα ἀπὸ του ἔκτου μέχρι της ἀρχῆς του δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος. Εἰς τήν κατηγορίαν των ἔθνων τουτων ὑπάγεται ή 'Ολλανδία και τὸ Βέλγιον, αἱ ἀρχαία Κάτω Χώραι. Ἐν μόνον ἐλάττωμα ἔχει ή σύγχρονος φιλολογία των Κάτω Χωρῶν, δὲ εἶνε, ὡς ἐκ της γλώσσης, ὀλίγον γνωστὴ. Ἄλλ' ή 'Ολλανδία φιλολογικῶς, χωρὶς να εἶνε ή 'Ολλανδία τής 17' εκατονταετηρίδος, ἀριθμεῖ σήμερον σοφοῦς και ἐπιστήμονας εἰς πάντας τους κλάδους της ἐπιστήμης, δυναμένους να ἀντιπαραβληθῶσι πρὸς πάντας τους μεγάλους ξένους συναδέλφους αὐτῶν. Ἐν προσεχῇ μελέτῃ θέλομεν δώσει μικρὰν εἰκόνα της φιλολογίας ταύτης των Κάτω Χωρῶν. ΔΙΚΑΤΕΡΙΝΑ I. ΖΑΡΚΟΥ

H ΜΑΓΙΚΗ ΝΗΣΟΣ

(Ποικιλὴ Παράδοξις)

Ότε ὁ Ἀμαδίας μετὰ τῆς ὤρας Ὀριάνης, τοῦ Γαλαῶρ καὶ τοῦ Φλωρεστάνου πρόσωπισθησαν εἰς τὴν Ἐρημόνησον, ἑθαύμασαν ἰδόντες ἐν τῇ ἀγρίᾳ ἐκεῖνη χωρὶς ἀνάκτορον τόσω θαυμάσιον. Ὡστε ὑπερέβαινε κατὰ τὴν λάμπην καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὰ πᾶ ἀνάκτορα τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ αὐτὰ εἶτι τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης.

Ἦτο φιλοδοκίμων ἐκ πορφυρίου λίθου καὶ ἐκλεκτοῦ μοσχοῦ, ἐφ' αὐτῆσιν στραπτον ψηφοθητάτα ἐκ πολυτιμῶν λίθων, ἀνθράκων, σπείρων, βηρυλλίων καὶ κχατῶν, ἐπὶ δὲ τῆς ἐκ καθαροῦ ἀργύρου στέγης τῶν πελαργοὶ ἐκ χρυσοῦ ἐπτερουζίον ὡσάνει ἦσαν ἀληθεῖς.

Ἀλλὰ μάλλον ἀξιοθαύμαστα εἶτι ἦσαν δύο κολοσσαία ἀγάλματα, ὀρθοῦμενα ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς θύρας, ὧν τὸ μὲν παρρίστα ἱπποτῆν πάνοπλον, τὸ δὲ νεάνίδα ἐν βασιλικῇ περιβολῇ.

Οὐδὲ κατ' ὄνομα εἶδε τις ποτέ τι θαυμάσιον ἄλλο τούτου ἐκείνου, — τοιοῦτον εἶχαν ἦθος εἰλικρινούς ἀνδρείας, — καὶ τῆς νεάνιδος ἐκεῖνης, τόσον αὐτῆ εἶχε κάλλονην καὶ θέληγτρα.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτῆ. Ὑπὸ τὴν μαρμαρίνην καὶ πολύστυλον σταθάν, ἀνὴρ ὀρειχάλκινος, ὄρθιος ἐπὶ τινός βαθροῦ, ἐκράτει εἰς τὴν δεξιάν κυνηγετικὴν σάλπιγγα.

Τῆ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Γαλαῶρ, καὶ ἂν μαγευμένον εἶνε τὸ ἀνάκτορον τούτο, καὶ ἂν μάγοι καὶ γίγαντες ὑπερασπίζωσιν αὐτό, θὰ εἰσέλθω, διότι, ἂν τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ οὐμιάξῃ πρὸς τὸ ἐξωτερικόν, οἱ ἐπισκέπται θὰ ἀπολαύσῃσι θελκτικώτατας καὶ ἀπαραμίλλου θέας.

Καὶ ὁ Φλωρεστάνος εἶπε σχεδόν τὰ αὐτὰ. Ἀλλ' ὁ Ἀμαδίας μείσιγα, ἀσχαλοῦμενος εἰς τὸ νὰ θεωρῇ τὴν Ὀριάναν, διότι πρὸ μικροῦ ὁ ἄριστος τῶν ἱπποτῶν, μετὰ μακρῶν ἀναζητήσων, εἶχαν ἀνέυρει τὴν ὀρειχάλκινον ἀνὴρ ἀνοικτῆς καὶ ἐνόμιζεν ὅτι οὐδὲν τῆς θέας αὐτῆς ἥδύτερον. Ὡς ἐκ τούτου ὁ Γαλαῶρ καὶ ὁ Φλωρεστάνος ἐβάρησαν μόνον πρὸς τὴν θύραν.

Ἀλλ' ὅτε ἠτοιμάζοντο νὰ διέλθωσιν τὴν φλιάν, νάνος τις μελαγχρῶς, φέρων περιβολὴν ἐξ ἐρυθροῦ ὑφάσματος, ἐξῆλθε τῆς στοᾶς καὶ εἶπεν αὐτοῖς χλευστικῶς:

— Κατὰ τὴν γυνάμην μου, θὰ πράξετε κάλλιστα, ἀνπαριστηθῆτε ἀπὸ τὴν ἐπιχειρησάν ταύτην. Ἐδῶ δὲν πρόκειται νὰ νικήσετε, κατὰ τὴν συνθηκάν σας, γίγαντας ἢ μάγους. Ἀκούσατε τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν εἶμαι ἐπιφορτισμένος νὰ δηγοῦμαι εἰς τοὺς τοιμήτας, οἱ ὅποιοι θέλωσι νὰ ἐπισκεφθῶσιν τὸ θαυμαστὸν καλάτιον. — Τούτῳ φιλοδοκῆσα, πρὸ ἐκατόν τῶν, ὁ Ἀπολίδων, ὁ πρῶτόκοκος

Ἁμαδίας μείσιγα εἰς τὸν διασημότερον τοῦ ἱπποκράτους κύκλου.

τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν Γερμανσίαν, ἀδελφὸν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἰταλίας. Ὁ ἱπποτῆς, τὸν ὀποῖον βλέπετε εἰς τὰ δεξιὰ τῆς θύρας, εἶνε ὁ Ἀπολίδων, ἡ νεάνις δὲ εἶνε ἡ Ἐριμάνθησις. Ἀφοῦ ἔμειναν ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὴν Ἐρημόνησον, προσεκήρθησαν εἰς τὴν Ρώμην διὰ νὰ διαδεχθῶσι τὸν αὐτοκράτορα, ὁ ὀποῖος εἶχαν ἀποθάνει. Ἀλλ' ἡ Γερμανσίς δὲν ἠθέλησεν ἡ οἰκία, ἐν τῇ ὀποίᾳ ἐκείνη μετ' αὐτὴν ἀταθερότητα ἠγάπησε, νὰ μὴν ἀνακτῆ δι' αὐτοῦ ἠθέλον νὰ ἐμῶσιν εἰς αὐτήν. Ὡς ἐκ τούτου, ὁ Ἀπολίδων, ὁ ὀποῖος ἐκ νεότητός του ἠσχολεῖτο ἐνθέρμως εἰς τὴν μαγειρίαν, ὅπως τὴν εὐχαριστήσῃ, συνάδασε τὰ πράγματα εἰς τρόπον, ὥστε οὐδεὶς νὰ δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ καλάτιον, ἂν δὲν ἐσάβη πιστός εἰς ἓνα καὶ μόνον ἔρωτα.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐτάραξαν τὸν Φλωρεστάνον καὶ τὸν Γαλαῶρ, οἵτινες, καὶ τοῖ νεοί, εἶχον πολλὰκις δῶσαι καὶ ἀναλαβεῖ τὰς καρδίας τῶν.

Ἀλλ' ὁ Γαλαῶρ ἀνέκραξεν: — Δὲν γνωρίζω θύραν ἡμῶν ἰσχυμένην, τὴν ὁποίαν νὰ μὴ δύναμαι νὰ ἀνοίξω, καὶ κλεισμένην, τὴν ὁποίαν νὰ μὴ δύναμαι νὰ θρασύω!

Καὶ ὁ Φλωρεστάνος εἶπε σχεδόν τὰ αὐτὰ. Ἀμφότεροί, δὲ ἐπροχώρησαν θαρραλέως.

Ἀλλ' ἐκτακτὸν ἀνέβη αὐταῖς. Ὁ ὑπὸ τὴν στοᾶν ὀρειχάλκινος ἀνὴρ ἤρξατο σαλπίζειν, καὶ ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος ἀπέτελεσε τόσον φόβον ὅπως ἐβέβηκαν μετὰ φρικαλέων βροντῶν, ὥστε οἱ δύο ἱπποτῆται ἀποσθέντες, ἀντηράγησαν ὡσεὶ ῥάκη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Ὁ Φλωρεστάνος ἔπεσαν εἰς τὴν θαλάσσαν, εἰς πενήτηκοντα βημάτων ἀπὸ τῆς παραλίας ἀπόστασιν, μάλιστα δὲ καὶ μετὰ βίας, κατάρθησαν κολυμβῶν νὰ ἐξέλθῃ. Ζητήσας δὲ τὸν ἐν τῇ ἤττῃ σύντροφόν του, εἶδεν αὐτὸν ἀνευ κόρου καὶ ἀνευ ζήρους ἀντηρημένον ἀπὸ τῆς κόμης εἰς τινὰ κλάδον.

Τότε ὁ Ἀμαδίας: — Δέσποινα, εἶπεν εἰς τὴν Ὀριάναν, ἦλθεν ἡ στιγμή ὅπως σὺς ἀποδείξῃς ὅτι εἰς τὴν ζωὴν μου οὐδεμίαν ἄλλην πλὴν ὑμῶν ἠγάπησα.

— Ἐμπρός, λοιπόν, εἶπεν ἡ δέσποινα, μετὰ τῆς αἰκείας τῆς καλλοῦς ἀδικαφορίας.

Ὁ ἱπποτῆς ἐβάρησε πρὸς τὴν θύραν.

Ὁ ὀρειχάλκινος ἀνὴρ ἐσάλπισεν αὐτῆς. Ἀλλ' ἀκτιὸς θυέλλης ἀρμονία ἠδύατῃ ἐκχύθη, πληρώσασα τὴν στοᾶν καὶ τὰ πέριξ, ῥόδα δὲ ἐξήρχοντο τῆς σάλπιγγος, ὡσανεὶ οἱ ἦχοι μετεβάλλοντο εἰς αὐτήν.

Ὁ Ἀμαδίας εἰσῆλθον ἀκωλύτως εἰς τὸ θαυμαστὸν ἀνάκτορον.

Εἶδεν, ἐν αὐτῷ, πράγματα τόσον λαμπρὰ, ὥστε μικρῶν ἐδάσσα νὰ σφληθῇ ἐκ τῆς λάμπης καίθεοσας, ὧν τὸ δάπεδον ἦτα ἐκ πολυτιμῶν λίθων, σέας ἐκ κούρων, σέας ἐξ ἀδάμαντων ἀγάλματα ἐκ χρυσοῦ καὶ φετός, καλλήρετας, ἐν οἷς

ἀντανελάθο μαγικός κήπος, πλήρης παντοειδῶν πτηνῶν. Ἦσαν πράγματα ἀπαράμιλλον ἐνδαιτήσια.

Ἀλλ' ὄσον καὶ ἂν ἐξεπλάγη, δὲν ἐμειναν ἐπὶ μακρὸν θαυμάζων τὰ τεράστια ἐκεῖνα. Ἐπὸθεὶ νὰ ἰδῇ τὴν δέσποιναν καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀμοιβὴν τῆς πίστεως, εἰς ἣν αὐτῆ δὲν ἤδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλῃ.

Ἐξῆλθεν, ἄλλ' ἐξεπλάγη μὴ εὐρὸν τὴν Ὀριάναν καὶ τὸν Γαλαῶρ.

Ὁ Φλωρεστάνος εἶπεν αὐτῷ μετὰ τινος εἰρωνείας:

— Νομίζω ὅτι θὰ λυπηθῆτε πολὺ. Μάλιστα εἰσῆλθατε εἰς τὸ καλάτιον, ὁ Γαλαῶρ κατὰ βίαν ἀπὸ τὸ δένδρον ἔπεσεν εἰς τοὺς πάδας τῆς Ὀριάνης, καὶ ὠρτίσθη εἰς αὐτὴν ὅτι εἶνε ἡ ὠρειότερα γυνὴ τοῦ κόσμου, καὶ ἀπὸ ἐπιπέθησκον ἐκ τῆς ἠδονῆς, ἂν τὸν ἀφῆν νὰ τὴν φιλήσῃ εἰς τὰ στόμα.

Ἡ Ὀριάνη ἐμειδίασε, καὶ οἱ δύο εἰσῆλθον εἰς τὸ δάσος, τὸ ὀποῖον βλέπετέ ἐκεῖ κάτω. Πιστεύω ὅτι ὁ Γαλαῶρ ποσὴ τὴν τὴν στιγμήν πρέπει νὰ εἶνε νεκρός, ἂν θέλῃ νὰ κρατήσῃ τὸν λόγον του.

Ὁ Ἀμαδίας ἐλύθη μετὰ τῆς ἐκείνου, ἂν ἤθελῃ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα.

Ἀλλ' ὁ μελαγχρῶς νάνος, ὁ φέρων τὸ ἐρυθρὸν ἔνδυμα, εἶπεν αὐτῷ:

— Τούτο ἀποδεικνύει ὅτι καὶ κυρίαί προτιμῶσι τὴν ἐπιθυμίαν ἀπὸ τὴν πίστιν, καὶ ὅτι δύναται τις ἀτιμωρτί νὰ τὰς ἀπάτῃ, ἀρκεῖ νὰ λατρεύωται.

(Κατὰ τὸ Ἰταλικόν).

II. ΠΑΝΑΣ.

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΤΙ

ΕΚΑΡΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΚΟ-ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

14 Φεβρουαρίου.

Ἐξῆπλωμένοι ἐπὶ τοῦ πολυτελοῦς αὐτοῦ θρόνου, πρὸς τοὺς πρόποδας τοῦ Αἰγύλιου, ὁ ὑπερήφανος τῆς Ἀσίας Σαρδάπης καὶ περιστοιχαζόμενος ὑπὸ τῶν μεγιστανῶν καὶ σαματοφύλων του, ἀνυπομένως περιέμενε τὴν στιγμήν, καθ' ἣν τῆς μάχης ἀρχομένης, θὰ ἐβλεπε τὰς περσικὰς νῆας καταπαντιζούσας τὰς ἑλληνικὰς τριήρεις καὶ τοὺς Ἕλληνας φεύγοντας πρὸ τῶν νευτῶν τοῦ μεγάλου βασιλέως.

Μετὰ εἰκοσι καὶ πέντεσας περίπου αἰώνων, ὡς εἶπεν ὁ κύριος Λάμπρος, πρῶτη ταυτὴν φοράν λόχος ἀλόκληρος ἐξ ἐπιλέκτων Ἑλλήνων νεανίων ἐκ πάσης ἑλληνικῆς γῆς ἐξήρχετο τοῦ λιμένος τοῦ Παιραιῶς καὶ ἐπὶ σκάφους κινούμενος ὑπὸ δυνάμεως ἀγνώστων τοῖς ἀρχαίοις διασχιζῶν τὰ γλαυκὰ ὕδατα τῆς Σαλαμίνας, ἐποίηε σπουδῆν ἰσρᾶν εἰς τὸ μέγα ἔργον, ἄπερ ἐπέτελεσαν οἱ πρόγονοί ἡμῶν διὰ τοῦ αἵματός των ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Παρατεταμέναι χειροκροτήματα ἀντηχοῦντα ἀπὸ τῶν λιμένων τοῦ Παιραιῶς, ἐδέχθησαν τὴν ἀρχάντα τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐκδρομῆς, καὶ οὐκ ὀλίγους κήπους πρὸς τούτῳ καταβαλόντα καθαρὰ τὴν

Γενικήν Ἱστορίαν καὶ Σπυριδῶνα Λάμπρον, ἀνερχόμενον εἰς τὸ μικρὸν ἀτμοπλοῖον «Λαύριον», ναυλωθὲν ὑπὸ 150 φοιτητῶν, χάριν ἱστορικῆς ἐκδρομῆς εἰς τὴν Σαλαμίνα καὶ τὴν Ἐλευσίνα.

Ἐνῶ τὸ πλοῖον τὴν ἐννιάτην ἀκριβῶς ὄραν τῆς πρώτης ἐστρέφετο, ὅπως ἐξέλη τὸν λιμένος Παιραιῶς, ὁ κ. Λάμπρος, ἀνεβῆν ἐφ' ὑψηλοῦ τινος μέρους τοῦ καταστρώματος, ἤρξατο ἐξηγῶν ἐκείθεν δι' ἡ χρεᾶς φωνῆς τὸν ζῶπον ἐκείνου ἀπὸ κροατηρίον αὐτὸ τῆς τοπογραφίας τοῦ Παιραιῶς καὶ τῶν περὶ τὴν διαφόρων τοποθεσιῶν, ἐνῶ τὸ «Λαύριον», ταχὺ ἐκπλέον τοῦ λιμένος, ἔφερον ἡμᾶς πρὸ τῶν τῶν τῶν Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Μισούλη, εὐρισκομένων παρὰ τὸν λιμενικόν φάρον καὶ τὸ βασιλικὸν περίπτερον.

Σιγῇ ἐπεκράτει βαθεῖα, ὡς ἡ κατέχουσα πάντας συγκινήσει, καὶ ὅτε ἐπρόκειτο νὰ διέλθωμεν μετὰ τῆς Ψυσταλίας καὶ τῆς τοποθεσίας, ἐνθα εἰκάζεται ὅτι ἐκῆθητο ὁ Ἑρμῆς, ἐπισκοπῶν τὰ τῆς ναυμαχίας παρὰ τὸν σημερινὸν Ἐκερατόφυγον, ὁ κ. Λάμπρος ἤρξατο ἐξηγῶν τὰ τῆς παρατάξεως τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, περιγράφων τὴν ναυμαχίαν, τὴν ἦταν τέλος τῶν Περσῶν καὶ τὴν νικὴν τῶν ὑπὲρ Πατρίδος καὶ Ἐλευθερίας, ὑπὲρ νηυσικῶν καὶ τέκνων ὑπὲρ ἐστιῶν καὶ βρωμῶν ἀγωνισαμένων Ἑλλήνων.

Ἡ ἠρέρα ἦτο ἐξ ὄψεως ὠραία καὶ ἡ θαλάσσα γαλήνηια, αἱ δὲ ἐξ ἑνὸς μὲν κατὰ τοῦτοι ἀκταὶ τῆς Ἀττικῆς, ἐνθα τελευτῆ ὁ Αἰγύλιος, ἐξ ἑτέρου δὲ τὰ κροατηρία καὶ οἱ ὄρη. οἱ ἴσχοι καὶ αἱ νησίδες, αἵτινες ποικιλοῦσι τὴν Σαλαμίνα, παρίσταν ἰεῖμα ἐξ ὄψεως ὠραίων, ἐπιστεῖ γον τὴν σιγῇ καὶ τὴν συγκίνησιν.

Καὶ ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἤκουεν εἶτι ἀντηχοῦντα τὸν ἑλληνικὸν παῖδαν, καὶ σημαίουσαν τὴν ἐροδὸν τῆν σάλπιγγα τοῦ Ευρυπιάδου, καὶ τὰ πληρώματα ἀναβοῶντα ἐπαίδες Ἑλλήνων, ἴτε, ἐλευθεροῦτε Πατρίδα, καὶ ἐπίστευε ὅτι ἤκουεν τοῖμωγὰς τε εὐχολὰς ὀλλύτων τε ὀλλυμένων, καὶ ὅτι τὰ κήματα ἐπιθόρουν ἐπὶ τῶν ἐκατέρωθεν ἀκτῶν τῶν βαρβάρων τὴν ἤτταν, τῶν Ἑλλήνων τὴν νικῆν.

Μετὰ 24 περίπου αἰώνων, ὅτε ἡ Ἑλλάς οὐνεύεται νέας Σαλαμινάσικαι Ἑλληνες ναῦται παρασκευάζοντα παρὰ τὰς αὐτὰς ἐκεῖνας θαλάσσας, συγκινηθέντες ἡμεῖς καὶ μετ' αὐτῶν ἐκείνων, διηρόγημεθα, ἐυέλπιδες νεανίαι, τὰ γλαυκὰ ὕδατα τῆς Σαλαμίνας, ὅφ' ἂ ἐτάφησαν τόσοι Ἕλληνες καὶ Πέρσαι, καὶ καταποντισθῆσαν ἑλληνικαὶ καὶ βαρβαρικά τριήρεις, ἐν πεισματώδει συγκρουόμεναι μάχῃ.

Ἐνῶ ὁ κ. Λάμπρος ἀνεβῆσκον ἀποσπάσματα τοῦ Αἰγύλιου καὶ μεταφράσεις τοῦ κ. Ραχάβη περὶ τῆς ἐν Σαλαμίνι ναυμαχίας, διηλοῦμεν τὸ δεκάσταδιον, ἠτοί τὸ στενότερον μέρος μετὰ τῶν Ἀττικῆς καὶ Σαλαμίνος, καὶ ἀπεβίβασθαι εἰς τὸν Ἁγίον Γεώργιον, μίαν τὴν Φαρμακοῦσαν νησίδων, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς ὁποίας ὑπάρχουσι κάμπολλα

θύματα φοινίκης πόρφυρας, εἰδῶν ἑθαλάσσιου ὄστρεου (καρχύλης), ἐξ οὗ οἱ Φοινίκης ἐξῆγον χυλόν, δι' οὗ, προσήκοντος παρασκευαζομένου ἕδαρον τὰς πορφυρας τῶν βασιλέων καὶ τῶν μεγιστάνων αὐτῶν. Τὸ εἰρημένον νησίδιον εἶνε κεκαλυμμένον ὑπὸ θαμνῶν καὶ ἀγρίων ἀνθῶν, χρησιμεύει δὲ ὡς λοιμοκαθάρτηριον καὶ καταφυγὸν μικρῶν πικρῶν ἐρωτυλων πτηνῶν, ἀπεριμεταβαίνοντα ἀπὸ τῆς μισθῆς εἰς τὴν ἄλλην ζήραν, σταθρεύουσιν ἐπ' ὀλίγον, ὅπως ἐν μοναχισμῷ ἐπέλθωσιν ἐκεῖ μὴνὰς τινὰς τοῦ μέλιτος, ὡς λέγουσιν οἱ ἀνθρωποὶ τὰ δυστυχημένα, ἐντρομα ἐξήρχοντο ἐκ τῶν θαμνῶν, ἐνθα ἐκρύπτοντο, καὶ, ταχέως πετόμενα, ἔφερον πρὸ τῶν νεῶν κατακτῆται εἰς τὴν ἀντίπεραν Ἀττικὴν καὶ Σαλαμίνα!

Ἐπιδόντες καὶ πάλιν τοῦ ἀτμοπλοῖου διεπεραιώθημεν περὶ τὴν 1αν μ.μ. εἰς τὸν Ναύσταθμον, ἐνθα ἀνοιγοί οἱ τοῖ, καὶ σφῆροδα καὶ κρόμμυα, καὶ νωπὸς τυρᾶς καὶ ρητηίτης, πάντα ἐν ἀφρονίᾳ καὶ καθήρεσιν, ἐλλήνικώτατον ἀποτελοῦντα ἀριστον, ἀνέμενον τοὺς πειναλέους ταξιδιωτὰς. Αφοῦ δὲ κατέδησαν οἱ ἀμῶν καὶ διενεμήθησαν ἀφθόνως, καὶ πάντες εἰς μακρὰν ἐν ὑπαίθρῳ καθήμενα τραπέζῃ, ἔφαγον καὶ ἐπιον καὶ δὲν ἠθέλον πλέον, ἐγερθεῖς φοιτήτης τίς ἔφερε πρόποδον ὑπὲρ τοῦ κ. Λάμπρου, δεκτὴν γενομένην ὑπὸ παρατεταμένων ζητωκραυγῶν, ὅστις, εὖτε χριστῶν τοὺς φοιτητὰς, προέπειν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως τῶν ὑποδούλων ἑλλήνων. Τὰς προπέσεις φαύτας διεδέχθησαν κατόπιν καὶ ἄλλαι ὑπὲρ τοῦ ναυτικῆ καὶ τοῦ ναυστάθμου, ὅστις μᾶς ἐφιλοξένει, ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς πανελληνίου ἐνώσεως, τῆς Κύπρου καὶ τῆς Κρήτης, τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας κ.τ.λ. κ.τ.λ. κατόπιν δὲ ἐσθῆθ ὁ ἑλληνικὸς χορὸς καὶ σάσματα καὶ οἱ γέλωτες ἐξήρχοντο ἐκ πάντων τῶν ἀσμάτων. Ὁ οἶνος ἐξηχλύθη νὰ μὴ εὐτυχῶς ἐν ἀετῷ, καὶ τὰ ἔσματα ἐνεταίνοντα, αἱ φωναὶ ἐδιπλασιάζοντο, οἱ ἀναγκασμοὶ καὶ αἱ φιλικαὶ διαχύσεις ἐπολλαπλασιάζοντο, νεαὶ βουαλάτ καὶ νεῶν ποτήρια ἐσφενδονίζοντο, καὶ ἡ φιλοπατρία καὶ ὁ ἐνθουσιασμός ὑπὲρ τοῦ δέον ἐξήπτοντο ἀέχρις ὅτου ταῦτα ἐξέσπασαν κατὰ δύο ἀτυχῶν πάλων, οἵτινες, περιπλανηθέντες, ὡς θὰ ἔλεγεν τὸ ἀστειομικρὸν δελτίον, ἔσχον τὴν ἀτυχίαν νὰ διαταραξῶσι τὴν εὐθυμίαν τῶν φοιτητῶν. Ὁ κ. Λάμπρος διηρξατο ὅλους τοὺς ὀμίλους, παρατρῶν εἰς χορούς τοὺς πάντας, διαγούμενος διάφορα ἀνέκδοτα, ἐπευφημῶν καὶ ἐπευφηρομένων ἐν μέσῳ δὲ τοῦ φρεσῆρος ἐνθουσιασμοῦ ὕψιστον τινὰς εἶ τὰς χεῖρας τῶν τῶν κ. Λάμπρον, ἐνῶ οἱ λοιποὶ ἐχειροκροτοῦν καὶ ζητωκραυγάζον.

Τέλος, ὑραντος τῶν χορῶν φοιτητῶν, φέροντος τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα, καὶ συγκορευόντος τοῦ κ. Λάμπρου, μέγας ἐξ ὄλων τῶν φοιτητῶν ἀπετελέσθη χορὸς, καθ' ὃν δι' ἄσματα καὶ ἐν μέσῳ γελῶτων ἐγρέθη τὸ πᾶσι δὲ ὄλων τῶν ἄκρων τοῦ σώματος τῶν χορευτῶν!

Ἐπιβιβασθῆμεν εἰτα περὶ τὴν τρίτην καὶ ἡμισίαν εἰς τὸ σπιρὸν «Λαύριον», διὰ περ καὶ κατηνθῶνθῃ πρὸς τὴν Ἐλευσίνα. Δολιχότερὴ ἦδη μεταξύ τῶν Κυράδων νησιῶν καὶ τῆς νησίδος Λέρου, ἰδίαι κ. Λάμπρος ἠθέλησε νὰ ἐξηγήσῃ ἡμῖν τὰς διαφορὰς περὶ τοποθεσίας, ἀλλὰ τὰ ὀ «Εὐλίαν» ἐστραθῆναι, αἱ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τῆς Ἀφροδίτης ἢ τῆς Ἀθηνᾶς, ἔπεισαν αὐτόν, ὅτι ἡ ὥρα ἦτο ἀκατάλληλος καὶ δευτέραν νὰ περαιτηθῇ τοῦ σκοποῦ τούτου.

Ἐν τούτοις μετὰ μίαν ὠρὰν θαλάσσοπλοῖαν καὶ μετὰ ἀπώλειαν δύο ἢ τριῶν πηλῶν, φέροντος τὴν φέρουσαν ἡμᾶς θάλασσαν, ἀφικόμεθα εἰς Ἐλευσίνα καὶ ἀπεβιβασθῆμεν εἰς τὴν μικρὰν ζυλίνην αὐτῆς ἀποβάθραν, ὅπου μᾶς ὑπεδέχθη ὁ ἐκεῖ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Φίλιος καὶ πλῆθος παιδίων, ἀπερ ἐνφομπῆ συνώδευσαν ἡμᾶς μέχρι τοῦ ναοῦ τῆς Δήμητρος, ἐνθα ἐμνήθημεν εἰς τὰ ἐλευσίνα μυστήρια ὑπὸ τοῦ κ. Φιλίου, τινὲς ἡμῶν τῶν φοιτητῶν, θεωροῦντες τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρχαιολογίας ἀκατάλληλον μετὰ τὸ ἐν τῇ Ναυστάθμῳ συμπόσιον, ἔθεοντο τοῦ χοροῦ ἄλυκτου τῶν παρθένων τῆς Ἐλευσίνας, αἵτινες μετὰ τὰς βαρσοτίους ἐνδυμασίας, τῶν εὖ χάρειν ἀποσπασίλλῳ ἐχόρευον τὴν ὠραίαν τραπέζαν. Τὴν ἡσυχίαν Ἐλευσίνα ἀνεστάτωσαν καὶ πάλιν αἱ ζητωκραυγαὶ καὶ οἱ γέλωτες τῶν φοιτητῶν, ἐξ ὧν ἐνθουσιασθῆναι καὶ γέρωμεν χωρὶς κὸς ἀνεπέτασε ἀνώ τὸν κερὸν τοῦ κοῦρον, ὅσον τὸν ἐπέτρεπον αἱ ἐξηγητήμεναι δυνάμεις του.

Ἐν βιολίον, ἠσανοδουμένον ὑπὸ λαοῦ, ἐκεῖ ποῦ / παρατυχόντα, ἐπειρῶν καὶ τὸν τελευταῖον χορὸν, ἐνῶ ἐτερος ὀμίλος ἐχειροκροτεῖ τὸν κ. Φίλιον, μετὰ τὸσος εὐκρινείας ἐξηγήσαντα ἡμῖν τὰ τοῦ ναοῦ τῆς Δήμητρος.

Ἀπὸ τῆς Ἐλευσίνας ἐκτακτος ἀμαθοστοιχία ἔφερον ἡμᾶς περὶ τὴν ἐβδόμην ἐσπερινῶν ὡρᾶν πρὸς τὴν φίλην Κεκροπίαν, κατηφοροῦμένην ἤδη ὑπὸ τῆς πλησιάζουσος σελήνης.

Ἀληθῶς μέγας ἐπαινος ὀφείλεται καὶ εἰς τοὺς μετασχόντας τῆς ἐκδρομῆς ταύτης, δι' ἣν ἐτήρησαν τὰς εἰς, ὡς καὶ εἰς τὸν ἀρχόντα τὴν πρωτοβουλίαν αὐτῆς κ. Σπυριδῶνα Λάμπρον, πρὸς ὃν οἱ φοιτητῆ καὶ καθ' ὄλον τὸ διάστημα τῆς ἐκδρομῆς καὶ ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ Ἀθηνῶν, ἐνθα διελύθησαν πάντοτε τρόπος ἐξέφρασαν τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν.

Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη ἀποδεικνύει, πόσον προθυμίαν δεκνύουσι περὶ τὰ τοιαῦτα οἱ φοιτητῆ, πόσον θέλωσι ν' ἀνυψωθῶσιν εἰς τὴν ἐμπέπουσαν αὐτοῖς θέσιν καὶ πόσον ἐγκληματοῦσιν ἐκεῖνο, εἰς ὃς ἐνεπιστεῦθη ὑπὸ τῆς Πατρίδος ἡ μόρφωσις τῶν ἐκλεκτοτέρων πολιτῶν, καὶ οἵτινες, καίτερον δυνάμενοι, δὲν φροντίζουσι περὶ τῆς ἀνοψώσεως τῆς ἑλληνικῆς ἐδότητος, ἐφ' ἧς καὶ μόνως στηρίζονται αἱ ἐλπίδες τοῦ μεγάλου πανελληνίου εὐκοδομήματος.

Ἐν Βυρώπῃ οἱ σπουδασταὶ ἐν γένει κατὰ τὰς διακόπας καὶ καθ' ὀριόμενάς

του μνηστος ημερας μεταβαλλονται εις οδοιπυρους και καθ' ομιλουσ επισκεπτονται τας διαφορους της πατριδος των τοποθεσιαις, ως ειπε εκλεσαν μεγαλων ανιδωδων πραξεις, ειπε κατεστησαν αξιοθεατους η πανσοφος του Θεου χειρ.

- Δια των εκδρομων οι νεοι εξακουονται πομπαιτικως, αναπνεουσιν επ' ολιγον την υπερειννη αυραν των δαδων και των ορειων, και φωνοντες τας καλκας των μεγαλων πολεων, γνωριζουσαι εκ του πλησιον την Πατριδα των και παρασκευαζουσιν εισαυτην υμεις πολιτας και τελευτους στρατιωτας Δια των εκδρομων οι νεοι συνειθιζουσιν να σκεπτωνται υψηλοτερον και ευγενεστερον μαθησανσι δε, ως οι αρχαιοι Σπαρτιαται, να μεγαλοφρονωσιν. Ως οι φυσικοι της Ελλάδος θεσχυροι, ουτω και των νεων αυτης οι χαρακτηρες τα αισθηματα εισιν ακαλλιεργητα και ανεκμεταλλεστα.

- Η Ελλάς, προς ην πληθος προσκυνητων καθ' εκαστην και εκ των δυο προσερχεται ασωμων, εινε αγνωστος εις τα τεκνα αυτης, και η γη του Μαραθωνος, ως και η θειλασσα της Σαλαμινος δεν γνωριζουσι τους απογονους του Μιλτιάδου και του Θεμισσοκληους.

- Ω Ελληνοπαίδες! Σπασωμεν σπονδην ιεραν εις τα μεγαλα έργα των προγονων και των πατέρων μας, ως λουσθωμεν εις τα μαγευτικά του Ευρωτα ρειθρα, ως αναρριχηθωμεν εις τας ποιητικας του Παρνασσου και του Ελικωνος κλιμακας η αρχη εγενετο.

- Ασωμενοι χαιρετιζομεν το πρωτον του εκδηλωθεν ευσιωνον συμπωμα, ευχομενοι, όπως την επι Αθηνων εις Ελευσιν δια Σαλαμινος εκδρομην διαδεχθωσιν και ελλασι ανα τα διαφορα ιστορικα μερη, αν πληρης εστιν η ευκλεης της Απτικης γης, αν γεμει η μεγαλη Ελλάς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΦΡΑΓΚΟΓΑΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΩΡΙΑ

Καθ' α γραφουσιν αι εφημεριδες, εν Παρισις η αδελφη του Οδυσσεως Ανδριουτου, χηρα δε του Μαρκου Βαλλιαντου, αγουσα το 96 ετος της ηλικιας αυτης, Εκηρυχθησαν εκπωται του βαθμου των 25 υπαξιωματικοι του 9ου ταγματος των αυλων, κατηγορηθεντες επι συμμετοχη εις στασιαστικον κίνημα. - Η διεθνης των Τηλεγραφων μετα δοκιμην προκειται να εισαγάγη το διπλο τηλεγραφικον συστημα, καθ' ο δια του αυτου συματος συγχρονως μεταδιδονται δυο τηλεγραφηματα. - Διατάχθη η υπη των Αρχηγων επιθεωρησις του εις την δικαιοδοσιαν εκαστου των τριων Αρχηγειων υπαγομένου στρατου. - Εν τη εσωτερικη εισοδη του Ζαππειου εστηθησαν οι ανδρηντες των ιδρυτων Ζαππειου Ευαγγελη και Κωνσταντινου, ος επωτηεν ο καλλιτεχνης κ. Γ. Βρουτος. - Εν τω χωριω των Θηβων απεθωσαν ο Αντωνιος Κουταρης εκ των λεψανων του Ιερου Αγωνος, συμπολεμιστης του Οδυσσεως Ανδριουτου εν Γραβιά.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Η υγια του Διαδοχου της Γερμανιας μετα την εγχειρησιν, ην υπεστη χειροτεροσε. Τωκ

του ενεκα λεγεται οτι εν Βερολλω εληφθησαν τα κατάλληλα μετρα, να μετα τον θανατον του πριγκηπος ανακηρυχθη διαδοχος του Γερμανικου θρονου ο υιος του. Δει εληξαν εισετι αι διαπραγματευσεις των δυνατειων περι του Βυλγαρικου ζητηματος, πολλαι δε εξ αυτων δεν φαινομαι προθυμαι να κρηυξασιν εκπειστον τον ηγεμονα Φερδιν νδον. - Ο διοικητης της Κρητης Ανδοπουλος προκειται ν' αντικατασταθ. - Λεγεται οτι η Ρωσσια προτεινει ως υποψηφιον του Βουλγαρικου θρονου τον Ρωμοφρον πριγκηπα Σκαρτελιν. - Εν Κωνσταντινουπλει ανακαλύφθη συνωμοσια κατα του Σουλτανου.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

- Εν Πειραιε προκειται να ιδρση γαλλικη εταιρεια εργασιασιν μεγα σιδηρικων οικιακης χρησης. - Επισης η εν Μασσαλια ναυπηγικη εταιρεια των Forges et Cantiers προκειται να ιδρση ναυπηγειον εν Πειραιε. - Οι εν Λονδινω ομογενεις κ. Εμπερικος και Σκαρμαγκας παραγγειλαν και πέμπτον αεροπλοιο δια την εταιρειαν των, αξιας 25 χιλ. λιρών.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

- Ο εν Παρισιος ομογενης κ. Σκουρτης εξέδωκε γαλλισει πραγματειαν υπό τον τίτλον εΗ σύγχρονος Αιγυπτου και ο Αραβη πασας, εν η αφηγηται τα δραματικά συμβάντα, ετινα συνέβησαν πρό τετραετίας άπέρ εκ του πλησιον εμπλέτησε διατελων τότε ηγεροβλενος της Ελλάδος αρτός. - Ο υπό της Γαλλικης Ακαδημιας στέφθη πρό τινος καναδς ποιητης Λουδοβικος Φρεσσε εξέδωκε νέα ποιήματα «Τας παραδόσεις ενός λαου», έργον αξιον νέων στεφανων, κατ' τους Γάλλους κριτικ ως, εν φ εξυμνει τας παραδόσεις και τους αγώνας των συμπατριωτων του. - Γνωστόν οτι ο Διάδοχος της Αυστριας έγραψεν αξιολογωτάτην περί Παζων μονογραφίαν. Το έρπον αυτού την μεταφράσιν ανέθεκεν ο Δημος Παζων εις τον καθηγητην κ. Παπαγεωργίου. - Εξεδθη εν Τεργιάτη ο Δ' και Ε' τόμος των ποιημάτων του Πινδάρου, μετά παραφρασώς και σχολων ο. ο Κ. Κλς θου.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

- Τη παραγγελια της Ελληνικης Κυβερνησεως η εν Παρισιος Πρεσβεια ενηργησεν ανακρισας περι των ακουοντων το επημεριστον και Ιερουσολον επαγγελμα του αρχαιολογικου Ελληνιου, σπινες κατηγγεθησαν εις τα ενταυθα δικαστηρια και προσελασιν εισαγονται εις δικην. - Εν τη Ακροπολει ανακαλύφθη μέρος της ούρας του προ ημερων ανεροβέντος Τριτωνος. - Εν ταις ανακαφαις της Αμοργου ευρέθησαν τρεις κεφαλαι αγαλμάτων ρωμαϊκης τέχνης και πέντε επιγραφαι.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

- Εδημοσευθη εν Λονδινω η διαθήκη της πρό τιμος θανοσης διασήμεου αουδου Zenny Lind, της επικλησεως Αηδονος της Σουηδια. Αφηκε περιουσιαν 40,630 λιρών, εξ ης κληροδοτει μέγα μέρος εις την Ακαδημιαν της Upsal προς ίδρυσιν ταμειοτηριων δια τους πτωχους. - Πλουσιωπαρς τις συνθέσκει εν Ιταλια, ο βαρων Άλβερτος Φραντσέτις, συγγενης των Ροσσινιδου εθετο τετραπρακτον μελοδραμα τον Α τρα η λ. Ουδέποτε λεγουσιν αι εφημεριδες του Μιλανου, πρωτη παραστασις έργου χειροκροτηθη μετά τουςουτου ενθουσιασμου. Ο Ασρα η λ θεωρεται νέον άριστοεργμα. - Του πρό τιμος εγερθέντος εν Ασριαν ανδριγγας του μουσικοδιδασκαλου Μασέ, εβραύσθη δια δευτεραν ηδη φοσαν, η άριστρα χειρ οπα αγνωστων εχθρων. - Ιωαι της δεξής του Απεβίωσεν εν ηλικία 82 ετων ο Κάρλοσ Κέσσας, καθηγητης της αρμονιας εν τω Ωσειω της Νεαπολης. - Επισης απεθωσαν εν Παρισις ο εβασημος τετραχορδιστης Alard. - Ο επιθεωρητης των βασικων θαλάρων του Βερολλινου ανακαθεις υπό της εξεγερσεως εκ μερους του κοινου ανδροβλετους ανακάλεσε τελευτασαν διαταγη του δε ης απαγορευεται η εισοδος εν ποτε θεητορις εις τους μη φεροντας φρακον!

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εμμ. Φ. Βαράν. Ελθεομεν, ευχαριστοουμεν, αναμενομεν. Καί... παραδεχόμεθα το ρηθέν ότι η Γυνη εινε η δευτερα εκδοσις του μεγάλου έργου του Θεου, τω Ανδρως επιδιορθωθεισα και βελτιωθεισα. - Δ. Π. Παρρα. Εστάλησαν. - Σ. Α. Γαλάσιον. Εστάλη ευχαριστω. - Βατωματι. Ευχαριστοουμεν θερμώς. Εργάζεσθε ως οι άγιοι μαρτυρες υπέρ έργου χάριν του οποιου μονον ηικριας πιστευθε. Αλλα θα κερδισατε τον στεφανον. Μλεκρικουλι. Α. Ν. - Σας εκπρολάβομεν, αλλ' ευχαριστοουμεν. - Π. Α. Φ. Ουστηρας το τάγμα των Γιαντιοσάρων επί της εποχης του Ορχαν ήτο ο ΚαραΧαλιή Τανζερλις L-nez. Σωτελεσαμεν εις τό να κλαυεθη δενδρὸλλιον εὐελπι εις τα άνθη του οποιου ευχόμεθα το άρωμα μονον του ρόδου. - Π. Χ. Μ. Το δευτερον εινε καλλιτερον του πρώτου. Αναμενομεν εστω και βραδύς το καλλιτερον του δευτέρου. - Γ. Γκ. Κάιρον. Πολύ παραδόξος αυτός ο Γάτος Μπαλάσης! Ενομιζομεν οτι η καλοπερασις των ειχε κατασπαι τώσθ δεαδον, ώστε να φοβηται τους ποικτους και οτι η ανάγκη θα τον καθιστα ανδροτον. Τότε θα εφηγομεν ωρατον συμπέρασμα. Αλλα το πάθημά του και νυν δυναται να χρησιμευσ ως μάθημα. Ευχαριστοουμεν δια την πληροφοριαν. - Π. Φ. Δια την αρχην λάβετε ως υπόδειγμα τον Σολομών:

Δεν ακουεται ούτ' ένα κωμα
Εις την ερημ άκρογαλια,
Λες και η θάλασσα κοιμάται
Μες της γης την αρχαλια.

Μ. Ίδου, τι λεγει αυτος, ο Goethe. Δεν υπάρχει τις, οστις εν μιā τινε εποχη της ζωης του να μη επιστησεν οτι ο Βέρθεος εγγραψεν δι' αυτον. Ουτως και νυν συμβαινει. - Οξυόλα. Σήμερον, δια να ειρητε το δικαίον σας, πρπει: α) να εχητε δικαίον β) να ευρητε οσα προθημα να το ακουωσι, και γ) να εχητε καλην... τύχη. Διηγουνται περί τινος δικαστου, αποθανόντος ηδη, διακρινόμενου δε τότε επί επιστημονική τικνότητι και νόμιμόσθη, οτι, όταν ήτο εισηγητης αποφάσεων, κατήρτιζε δύο σχέδια, το μὲν εν υπέρ του εναγοντος και το ετερον υπέρ του εναγομένου, αμφοτέρα δε δικαιολογημένα επιστημονικως και συντεταγμένα αφιστα. Όταν ανεκρινόσασ τις το έ, επέθετο οτι ο εναγων εχει δικαίον, οτακ δε το ετερον, οτι ο εναγόμενος. Επειτα εκλειεν τους οφθαλμους και ετι σχέδιον ελάμβανεν, εκείνο εχε άδικαιον και υπέρ εκείνου εξέθεσε την άποφασιν. Ωστε βλέπετε πόση εβαρτάτι κάποις αυτό το δικαίον! - Κ. Α. Κερασοητα. Εληφθησαν. Ευχαριστοουμεν. Τας πραγματείας περί Κικέρωνος, τα υπομνηματα του Καίσαρος και τα ηρωιδας του Οβιδιου μετεφρασαν ο Μάξιμος Πλανουδης, λόγιος της εποχης Ανδρονικου του Β'. Σ. Χ. Κάιρον. Κ. Δ. Βαράν. Π. Η. Αμίσον. Σ. Ρ. Οδυσσον. Ν. Η. Άρταν. Ν. Γ. Μ. Βερδιόσκατ. Απαντάμεν ταχυδρομικως. - Τροψηφιφι. Είμεθα ακατάλληλοι δια παρομοίαν συμβουλήν. Συνάδελφος τις θα ήτα προτιμοτέρα. Αλλα, οτι στόμα Ραηγοριου του Νάζ, ανήγηθη θα σά; Ελεγεν, «Ο γάμος το πρώτον νόμος, το δευτερον συγχώρησις, το τρίτον παρανομία, ο δε ύπερ τούτο Χοιρώδικος! Εκλέτατε.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Εξεδόθησαν

Καλλιτεχνική Πεντακοθήκη της Εστίας. Μέρος Δ'. Φυλλάδιον Ι. Ειχονος Γυναικων. Κυρια και υπηρέτρια. Ανατολιτις. Ελληνισ. Βοημη. Μελαχρωσιν. Σουθη Σουθηθη Καλλονη. Περί του δευμου της προσωπικης πρατησώς υπό Αντωνίου Μομφερατου. Αθηναι. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΑ ΠΑΤΗΡΙΩΝ.